

NIEUWE AVONTUREN

Lord Ruster

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

EEN DRAMA IN DE WOESTIJN

N° 2332

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Zomerstraat, 3, Hasselt
Voor Nederland : Roman- Boek- en Kunsthandel, Amsterdam

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een Drama in de Woestijn

HOOFDSTUK I

NAAR DE WILDERNIS

De zon was nauwelijks boven de kim verzezen en toch kondigde zij reeds een gloeiend hete dag aan, die misschien wel met een onweer beëindigd zou worden, een van die geweldige losbarstingen, zoals alleen Centraal Afrika ze kent.

Drie mannen kropen langzaam uit een grote tent, die was opgeslagen aan de boorden van een smalle stroom, die enige kilometers verder zich uitstort in de Elandsrivier.

De tent stond in het hartje van de Dwarsbergen, een aanzienlijke berggroep, die de Elandsrivier dwingt, haar loop, die aanvankelijk in Zuid noordelijke richting gaat, plotseling te wijzigen in een West oostelijke.

Die drie mannen waren John Raffles, Charles Brand en James Henderson.

Zij droegen niets anders dan een dunne linnen broek, en een poreus sporthemd, open aan de hals.

Op kleine afstand stonden vredig bijeen drie ongezadelde paarden, slechts aan de voeten gekluisterd door middel van zware stenen.

De zadels lagen dicht bij de tent, maar de geweren waren het allerdichtst bij, want die hadden onder het bereik gelegen van de hand hunner bezitters.

Er waren namelijk dingen geschied, die het meer dan noodzakelijk maakten, zich in acht te nemen en op zijn hoede te zijn.

In de verte verhieven zich de bergen, welke zij pas de dag tevoren verlaten hadden en die zij aanstonds misschien op een andere plek weer zouden opzoeken.

Het eerste wat de drie mannen deden, was zich van hun weinige kleren te ontdoen en een fris bad te nemen in het weldere stroompje, dat hen verkwikte en met nieuwe kracht vervulde.

Aan handdoeken behoefden zij geen

aandacht te verspillen, want de zon had hen in een oogwenk gedroogd, zij trokken het linnengoed weer aan en regen toen de hoge laarzen dicht, die onmisbaar zijn in deze streken, voor de reiziger, die zich wil vrijwaren tegen de beten van giftslangen, die hier talrijk zijn en zeer gevaarlijk.

Henderson, de reusachtige chauffeur, hield zich reeds bezig met het ontbijt, dat wil zeggen, hij ontpakte wat scheepsbeschuiten, kookte water in het aluminium kookketeltje en bereidde thee. Brand had zoëven een zestal onder het zand bedekte struisvogeleieren gevonden, en een daarvan, ter grootte van een flinke kokosnoot, moest dit schrale ontbijt aanvullen.

Er werd weinig gesproken. Het was alsof alle drie onder de indruk waren van iets ernstigs, dat nog pas kort geleden gebeurd was en waaraan zij de herinnering nog niet hadden kunnen afschudden.

— En wat zijn nu je plannen, Edward? vroeg Brand eindelijk.

— Ik wil mij in de allereerste plaats ontdoen van de buit, Charles. Het is niet goed dat wij die juwelen en dat geld bij ons houden, want wij zijn nog vrij dicht in de nabijheid van een spoorweg en men kan nooit weten wat die ene kerel in de zin heeft, die wij hebben vrijgelaten, na het gevecht.

— Het was beter geweest als je hem ergens aan de politie had overgeleverd, bromde Brand.

Brand doelde hier op het lid van een geheimzinnige dievenbende, die ook nog heel wat meer en erger misdaden op haar geweten heeft dan alleen diefstal en die onder de naam van «Gouden Schorpioen» zeer grote gedeelten van Afrika onveilig maakte en dat ook nu nog altijd doet.

«De Gouden Schorpioen» is voor Afrika, wat de «Zwarte Hand» geruime tijd is geweest voor Amerika en de «Camorra» voor Italië.

Enkele dagen tevoren hadden de drie avonturiers kennis gemaakt en wel op een zeer hardhandige wijze, met een aantal leden van dat geheime genootschap, die ditmaal werden aangevoerd

door een zekere Laroche, een Fransman, die zeker reeds geruime tijd in Afrika had vertoefd, want hij sprak het Engels voortreffelijk.

Het is noodzakelijk, hier met enkele woorden te vertellen, wat Raffles naar Johannesburg had gebracht. Niets anders dan de lezing van een dagbladberichtje, hetwelk gewaagde van een achtdaags congres van mijnneigenaren, diamanthandelaars, courtiers, agenten en commissionairs, dat hem had bewogen eens een kijkje te gaan nemen. Toen las Raffles, dat het congres enige dagen zou worden uitgesteld, zodat hij Johannesburg bereikte voor het begonnen was. Waaruit af te leiden valt, dat Raffles van uiterst snelle verkeersmiddelen gebruik had gemaakt, hetgeen dan ook inderdaad het geval was.

Want bij een boer, niet ver van Johannesburg, stond veilig in een ledige schuur «De Duivel der Lucht», zijn eigengemaakte vliegmachine en op enkele mijlen van Kaapstad, eveneens goed verborgen, bevond zich «De Bruinvis» de wonderbare duikboot van Raffles.

Hij was bijtijds gekomen om het congres bij te wonen en om getuige te zijn van de sluwe wijze, waarop Laroche met zijn helpers, waaronder een mooie, nog jonge dame, zich meester hadden gemaakt van een grote, kostbare voorraad diamanten.

Deze vrouwelijke medeplichtige was jong en mooi, en hij liet haar optreden in een cabaret, gemaskerd onder de naam van «De Zwarte Danseres».

Van haar verleidelijke, demonische schoonheid verwachtte hij een grote invloed op de heren congressisten, en die verwachting werd bewaarheid. Op de eerste congresavond had de Zwarte Danseres voor de heren diamantvorsten gedanst, zij had hen weten te betoveren, hen uitgenodigd om bij haar het souper te gebruiken, andere medeplichtigen, in de rol van taxichauffeurs, hadden de congresleden van hun hotel naar de woning van een zekere Madame Emmy gebracht, waren teruggekeerd en hadden toen op hun gemak, voor Raffles dit nog kon beletten, de respec-

tieve hotelkamers van de congressisten letterlijk leeggestroopt, terwijl de rampzalige eigenaars van al die kostbare stenen, zich op een paar kilometers afstand bedronken aan champagne en zich betoveren lieten door de danspassen van die sluwe bedriegster.

Maar al was Raffles te laat gekomen om de roof te beletten, hij had de moed toch niet opgegeven, maar volgde de dieven, die op hun beurt weer Henri Laroche volgden, want de schurk had zijn eigen medeplichtigen bedrogen en was er, in gezelschap van zijn minnares en van Jim Marble, een der medeplichtigen, die hem niet vertrouwd had, van door gegaan. Hij had zich van deze lastige metgezel weten te ontdoen, maar de bende van « De Gouden Schorpioen » vervuld van wraakzucht, bleef hem achtervolgen, tot zelfs in het gebergte en in een bergkloof niet ver van Jeppe achterhaalden zij hem.

Zes bandieten, de zogenaamde taxi-chauffeurs, overvielen hem en zijn minnares daar, voor zij aan tegenstand hadden kunnen denken, en het vonnis over de beide moordenaars van Jim Marble, die zij met vergiftigde wijn om het leven hadden gebracht, was al heel spoedig uitgesproken. De verraderlijke schurk zou worden opgehangen.

En het was juist op dit tijdstip, dat Raffles en de zijnen eindelijk de bende inhaalden. Er ontstond 'n hevig gevecht maar de bandieten moesten het onderspit delven, echter niet nadat een hunner nog kans had gezien, de rechtmatige straf aan de schurkachtige Laroche te voltrekken. De Zwarte Danseres echter had door het afschuwelijke schouwspel, waarvan zij getuige had moeten zijn, een schok gekregen en was vervallen in een toestand van willoze apathie. Ten slotte had Raffles de enige overlevende van de bende vrij laten gaan, hetgeen, zoals Brand zo juist gezegd had, misschien niet erg verstandig was geweest. Raffles zorgde er voor, dat de ongelukkige vrouw een plaats kreeg aan boord van een vaartuig dat de Elandsrivier opvoer tot de dichtstbijzijnde grote stad.

Hijzelf, Henderson en Brand, echter

waren na andere paarden te hebben gekocht, en hun voorraad levensmiddelen te hebben aangevuld, weer teruggetrokken en bevonden zich nu, in hun bewegingen niet weinig belemmerd door het zware valies met de diamanten, op enige mijlen afstands van de naaste en enige spoorweg, die van Maveking naar het noorden loopt.

Het had hun maar een paar dagreizen behoeven te kosten, om het einde te bereiken van de spoorlijn, die in oostelijke richting naar Johannesburg voert, maar daaraan dacht Raffles natuurlijk geen ogenblik. Het spreekt vanzelf, dat de politie te Johannesburg reeds in alle richtingen zou zoeken naar de diamantrovers en het zou hem en zijn vrienden al heel slecht vergaan als hij in die grote stad terugkeerde met de buit in zijn bezit.

Trouwens, de heren diamantkoningen waren rijk genoeg en konden die diamanten best missen, vond Raffles.

Het was echter in de eerste plaats zaak, zich ten spoedigste te ontdoen van het zware valies, want Raffles wilde het niet bij zich houden op de lange tocht, die hij van plan was te ondernemen, nu hij zich toch in het hartje van Afrika bevond en die ten doel zou hebben, zich te vergewissen van de waarheid van zekere beweringen, welke niet lang geleden op een bijeenkomst van het Koninklijk Aardrijkskundig Genootschap te Londen geuit waren door geleerden, die weliswaar niet met eigen ogen gezien hadden, maar die verzekerden, dat er in Bechuanaland, niet ver van het moeras van Mababe sporen waren gevonden van een aloude beschaving.

Zo zou men dan, jagende en onderzoekende, naar het noorden optrekken, door een nog weinig bezochte streek. Het was een tocht die maanden kon duren en voor een groot deel kon Raffles die tocht, als hij wilde, met de trein doen, want sedert een aantal jaren wordt Afrika van noord tot zuid, op een klein gedeelte na, geheel doorkruist door de spoorlijn, die van Kaapstad over Kimberley, Maveking, Bulawayo, Livingstone en Katanga naar Bukama in Belgisch Congo voert.

Intussen zijn ontzaglijke gebieden in Afrika nog altijd ondoorzocht en dit juist trok Raffles aan.

Maar om dit alles te kunnen verwezenlijken, moest hij zich allereerst ontdoen van het gevaarlijke valies en het was juist op deze eenzame plek, vrij gemakkelijk te bereiken te paard en langs de rivier, dat hij de buit wilde toevertrouwen aan de schoot der aarde.

Met het ontbijt werd korte metten gemaakt. Er werd weinig gesproken en al spoedig stond Raffles op, en zei:

— Allez, zijn we klaar? Dan trekken we verder.

In een oogwenk was het aluminium vaatwerk schoongemaakt met water en zand, waren de paarden gezadeld, en was de tent afgebroken, opgerold en achter het zadel van een der paarden bevestigd. Henderson bond het zware valies stevig aan de zadelknop van zijn eigen rijdier en Brand's paard kreeg de andere bagage te dragen, de opgerolde dekens en de munitie.

Daarop stegen zij op, wierpen nog een korte blik op die plek vol vrede en rust, die zij gingen verlaten en trokken noordwaarts, de woestijn in.

HOOFDSTUK II

EEN GEVAARLIJKE ONTMOETING

Een uur lang reden de drie mannen voort in de richting van de Marico, een stroom, die zich tachtig mijlen verder noordwaarts verenigt met de Limpopo, een der machtigste rivieren van dit gedeelte van Afrika, die in een reusachtige boog om het Zoutpansgebergte loopt en zich uitstort in de Delagaya Baai.

Maar voor zij de genoemde rivier bereikten, zouden zij eerst over het gebergte moeten heentrekken, dat zich in de verte vaag aftekende. Zij trokken nu door hetgeen de Afrikaanse boeren «Het Veld» noemen, en dat niets anders is dan een prairie, met scherp en hoog gras begroeid, afgewisseld met kurkeiken, kleine bosjes jeneverstruiken en ander laag groeiend houtgewas.

De zon brandde meedogenloos uit een witblauwe hemel, en het was goed dat de drie mannen hun hoofden beschermd hadden met lichte linnen hoeden, voorzien van brede randen. De paarden echter, gezouten, zoals de term luidt en gewend aan deze hitte, stapten moedig voort en schenen alleen maar last te hebben van de muskieten en vliegen, die uit verder weg gelegen moerassen kwamen aanzetten.

En geen levend schepsel te zien, mens noch dier, zover het oog reikte.

Een kort ogenblik zagen zij, zover dat men er de kijker bij moest halen, een kleine kudde giraffen, die echter al heel spoedig in zonderlinge galopsprongen aan de horizon verdwenen.

— Zijn er hier nog leeuwen, mylord? vroeg Henderson nieuwsgierig.

— Ja, daarvan zijn er nog heel wat, James. En ook buffels, waterbokken, nijlpaarden, neushoorns, olifanten en zebra's. Het is alleen maar jammer, dat ook onder dit wild een geweldige opruiming is gehouden door al te ijvere jagers, die maar niet willen begrijpen dat het een zonde is tegen de natuur, deze prachtige dieren gedachtenloos uit te roeien.

Zij reden verder, totdat zij eindelijk een paar uren later, de voet hadden bereikt van het gebergte.

Raffles hield stil, keek eens rond en zei toen:

— Deze plek lijkt mij wel geschikt en is niet zo moeilijk terug te vinden. Wij hebben tot dusverre de spoorlijn gevolgd en dit grillig gevormde, ontzaglijke rotsblok zal ons bij het terughalen van onze schat een uitstekende wegwijzer zijn.

Raffles wees op een uitloper van het gebergte, een hoge rots, in de vorm

van een gehurkte gedaante, die zo wel wat leek op een monsterachtig grote schildwacht voor het achter hem liggende gebergte.

Daar het onmogelijk zou zijn, die stelle bergen te paard te beklimmen, stegen de drie mannen af en bonden de paarden vast aan de stam van een dwergeik.

Het valies met zijn kostbare inhoud werd losgegespt, en Henderson laadde het op zijn sterke schouders.

Raffles keek nogmaals rond en zei toen:

— Wij zullen daarginds die bergkloof ingaan, vlak naast het rotsblok, dat zich daar verheft en dat zulk een zonderlinge vorm heeft. Mij dunkt dat wij daar wel een plek zullen vinden, waar wij de schat tijdelijk kunnen verbergen. Bij onze terugkomst halen wij de diamanten weer te voorschijn en brengen ze naar een van mijn schatkamereilanden.

Zij legden een zestigtal meters af, tot zij een smalle kloof voor zich zagen gapen, die ze stoutmoedig binnentraden.

Voortdurend zich wendend en kronkelend, liep deze kloof vrij diep in het gebergte door. Eindelijk hief Raffles de hand op en zei tot Henderson:

— Laat nu je vracht maar van je schouders glijden, James. Deze spleet lijkt mij heel geschikt. Er naast ligt een rotsblok, dat twee van ons wel voor de opening kunnen schuiven. Charles, maak eens licht. Het schijnt daarbinnen stikdonker te zijn.

Brand knipte zijn zaklantaarn aan, waarvan hij de batterij in Johannesburg pas vernieuwd had en liet het licht vallen in de spleet die juist breed genoeg was om aan een mens doorgang te verschaffen.

— Slangen? vroeg Raffles na enige ogenblikken.

— Ik zie gelukkig niets van die aard. De opening is ook niet heel erg diep, een meter of vier.

— Dat is ruimschoots voldoende. Ga binnen, dan zullen wij het valies gezamenlijk in de opening trekken.

Brand trad het eerst binnen, trok

aan het valies en Raffles volgde hem, het voor zich uitduwend over de steenachtige bodem.

De spleet verwijde zich tamelijk snel, en werd tot een soort hol, drie meter breed, vier meter diep, maar zo hoog, dat men zelfs bij het licht van de lamp de hoogte niet kon peilen.

— Doe het licht eens uit, Charles, zei Raffles.

Het werd donker en toen de ogen van de beide mannen wat beter aan de plotselinge schemering gewend waren zagen zij, opziende, heel in de hoogte een vaag schijnsel.

— Is dat het daglicht? vroeg Brand verbaasd.

— Ongetwijfeld. Wij hebben hier zeker te doen met een van die grillen van de natuur, die vooral in vulkanische gebergten als deze voorkomen. De rots is hier bijna helemaal vaneen gespleten en heeft een soort schoorsteen gevormd, van ongelijke gedaante en in ieder geval niet beklimbaar.

— Maar is het dan niet een beetje gewaagd, om de diamanten hier te laten?

— Welneen. Wie zou het in zijn hoofd krijgen, door dat nauwe gat af te dalen, om deze kelder eens te onderzoeken? Hij zou er de nek mee kunnen breken. Het is trouwens zeer de vraag of men het bovineinde van deze schoorsteen wel bereiken kan langs de helling van de steile rots. Hier staat het valies veilig, Charles, geloof me. Nu maar weer naar buiten en het rotsblok voor de opening geplaatst.

Zij traden door de smalle opening weer in de rotskloof, maar Henderson moest er toch aan te pas komen om het zware rotsblok, dat een weinig verder lag, overeind te zetten en tot voor de opening te duwen, die het nu bijna geheel afsloot.

Raffles keek eens tevreden om zich heen, en zei:

— Me dunkt dat deze plek zonder enige moeite is terug te vinden, jongens. Over een paar maanden zullen wij weer hier zijn om het geval terug te halen.

Brand, omlaag kijkend, merkte aan-

stonds op, over het veld uitzijnde:

— Ik geloof dat de paarden wat onrustig zijn geworden, kijk ze eens aan de halsters trekken.

— Er zal toch geen leeuw in de nabijheid zijn, riep Henderson uit, die reeds naar zijn geweer greep.

— Die durven niet zo dicht bij de spoorweg te komen, James, zei Raffles hoofdschuddend. En toch schijnen de dieren ergens van geschrokken te zijn.

Op dat ogenblik vloog er, op een afstand van bijna een kilometer, klapwiekend een vlucht reigers op, van de oevers van wat een kleine plas leek te zijn, waarin het felle zonlicht zich spiegelde.

Nu had Raffles ook in dit land te veel gereisd om niet te weten, dat er daar op de vlakke en in de bossen niets voorvalt, ook niet het allerminste, of het heeft een bepaalde oorzaak.

Reigers verheffen zich niet zonder noodzaak van het warme plekje, waar zij zijn neergestreken, en zeker niet op dat uur van de dag, want dan rusten deze vogels en staan uren lang dromerig op een poot.

Ook Brand had het gehoord en gezien en zei, onwillekeurig zacht sprekend:

— Zou een dier ze hebben opgejaagd?

— Dan moet het al een heel vreemd dier zijn geweest, en ik geloof ook dat het een dier op twee poten was, amice. Kijk maar eens.

Niet ver van de plek waar de reigers waren opgevlogen, en zich nog altijd in grote kringen rondbewogen in het azuur, alsof zij het nog niet waagden, de aarde weer op te zoeken, verhief zich een lange reeks heuvels, dor en steenachtig en over de kant daarvan bewoog zich een kleine gedaante voort, die zich tamelijk scherp aftekende tegen de lucht.

Raffles haalde snel zijn verrekijker te voorschijn en bracht hem voor het oog, maar de afstand was te groot om te kunnen onderscheiden, wie of wat die eenzame reiziger was en bovendien verdween deze juist op hetzelfde ogenblik aan gene zijde van de bergkam.

Raffles had de kijker alweer in het

foudraal gestoken en zei, de wenkbrauwen fronsend:

— Die man is het natuurlijk geweest, die de vogels heeft opgejaagd. Blanken komen in deze streek niet heel veel en het was er toch een, naar zijn kleren te oordelen. Ik houd niet van dergelijke ontmoetingen in dit land, zonder eigenlijk te kunnen zeggen waarom. Het zou iets anders zijn, als wij ons dertig kilometers meer zuidelijk bevonden, in de buurt van de spoorlijn. Maar komaan, laten wij verder gaan, in ieder geval ligt ons jachtterrein in het noorden, en die man is in zuidelijke richting verdwenen.

Zij waren nu bij de paarden, die werden losgemaakt.

De dieren schenen nog altijd een beetje onrustig te zijn en hadden de oren in de nek gelegd.

— Zullen wij ze lang kunnen gebruiken? vroeg Brand, zijn eigen paard kalmerend over de nek strekend.

— Minstens 'n week. De vlakke strekt zich honderden kilometers ver noordwaarts uit, en is te voet bijna onbegaanbaar. In de bossen kunnen paarden natuurlijk niet gebruikt worden en wij zullen ze dan ook achterlaten in de laatste kraal, voor wij in het woud doordringen.

De drie mannen hadden zich in de zadel geworpen en trokken nu vlug noordwaarts.

Voor de middag zagen zij nog eenmaal een kleine kudde zebra's, die ongelooflijk snel wegluchtte. Het waren stellig in het wild levende dieren en het zou wel een heel snel paard moeten zijn dat deze, fraaigestreepte dieren kon achterhalen.

Tegen het middaguur werd halt gehouden in de schaduw van een bosje kurkeiken, grillig van vorm en besproeid door een smal waterstroompje, dat zich een eind verder in de bodem scheen te begraven, na een klein meertje te hebben gevormd.

Raffles was afgestegen, bekeek zijn paard eens, en zei hoofdschuddend:

— Het is vreemd, het dier is veel erger bezweet en vermosid dan ik verwachtte.

— Bij mijn paard heb ik hetzelfde menen op te merken, riep Brand uit. Kijk eens hoe het de kop laat hangen en met de benen sleept.

— Kan het van de hitte zijn, mylord? vroeg Henderson, die reeds doende was met het bereiden van de eenvoudige maaltijd.

— Daaraan zijn deze paarden gewend, James, antwoordde Raffles. Het boerenpaard is buitengewoon taai, al is het dan ook niet heel erg mooi, klein van stuk en grof behaard.

Men liet de dieren vrij grazen, maar zij liepen lusteloos rond, zonder zich verder dan een paar meter te verwijderen.

Het was duidelijk te zien, dat zij zeer vermoeid waren en noodzakelijk rust behoefden.

Daar Raffles geen haast had, besloot hij, hier een paar uren te blijven, ofschoon dat oorspronkelijk niet in zijn bedoeling had gelegen.

Na de maaltijd legden de drie mannen zich neer in het korte gras, in de schaduw en namen een paar uren rust. Toen braken zij weer op. Maar het bleek al gauw, dat de rust hun rijdieren slechts weinig had gebaat, want na een uur begon het paard van Henderson, die het zwaarst was, zonderling te strompelen

en eenmaal was het bijna gestruikeld over een steen.

Aan de rand van een vrij uitgestrekt bos hield Raffles zijn paard in, keek naar dat van Henderson. In eens was hij uit de zadel gesprongen, bukte zich naar de rechter voorpoot van het dier, en riep verbaasd:

— Maar dat dier is kreupel. Geen wonder dat het zo moeilijk loopt. De voet is opgezet en gezwollen.

Hij bekeek de poot van het dier wat nauwkeuriger, drukte eens op de gezwollen plek, die pijnlijk bleek te zijn, want het paard trachtte zijn poot los te trekken en krabde schuw achteruit.

Het gelaat van Raffles had een ernstige uitdrukking gekregen, toen hij het paard liet gaan, en zijn eigen rijdier onderzocht. Toen hij zich weer ophief, waren zijn wenkbrauwen gefronst.

— Slecht nieuws, jongens, begon hij. Onze paarden zullen voor het vallen van de avond kreupel zijn.

— Alle drie? riep Brand op een toon van ongeloof. Maar hoe is dat mogelijk? Kunnen wij ze dan niet wat langer laten rusten?

— Dat zou niet helpen, Charles, want de paarden zijn niet bij toeval alle drie aan het kreupelworden: van alle drie is de hielpees doorgesneden.

HOOFDSTUK III

HET BEGIN VAN DE WORSTELING

Er heerste stilte na deze woorden.

Brand zowel als Henderson wisten, wat het betekende, in deze uitgedroogde vlakke, waar het water spaarzaam voorkomt, en schaduw nog minder, zonder paarden te zijn. Het is bijna even onmogelijk door het Afrikaanse Veld te trekken, zonder paard, als door de Sahara.

Een half uur lopen reeds vergt bij die hitte het uiterste van iemands krachten.

Maar dit was nog niet het ergste. Er moest ergens een kwade macht zijn, en

onwillekeurig dachten zij allen bijna tegelijkertijd aan de man, wiens eenzame gedaante zij pas hadden gezien.

En zij dachten ook aan de zonderlinge onrust van de dieren, die, waarschijnlijk pijn hadden geleden bij de korte en afdoende bewerking met een scheermes of misschien eenvoudig met een vlijmscherp geslepen zakmesje.

Het paard voelt er aanvankelijk weinig van, maar na een paar uren lopens begint de voet te zwellen, en na een enkele dag is het dier onbruikbaar en moet wekenlang rust hebben om te

kunnen genezen. En vaak geneest het in het geheel niet en blijft altijd kreupel.

Er kon niet aan worden getwijfeld, die fijne snijwonden, die Raffles nu onder het haar van de vetlokken had ontdekt, waren er opzettelijk aangebracht. En het kon bijna niet anders of het moest gedaan zijn door die geheimzinnige man, bij wiens nadering de reizigers waren opgevlogen.

Raffles stond een ogenblik in nadenken verzonken en haalde toen de uitstekende, tot de laatste tijden bijgewerkte kaart van Afrika te voorschijn, die hij in zijn borstzak in étui van zeildoek bewaarde.

Hij bestudeerde de kaart even en zei toen:

— De omstandigheden zijn tegen ons, jongens. Ik kan mij niet voorstellen waar wij hier in de buurt verse paarden zouden kunnen krijgen en ik vrees dat wij daarvoor terug zouden moeten gaan naar Jeppe. Er valt natuurlijk niet aan te denken om te voet door deze barre, eindeloze vlakke te trekken.

— Komen wij op onze weg noordwaarts geen kraal tegen, mylord, waar de kaffers of de bosjesmannen ons paarden zouden willen verkopen?

— Die zou je daar vruchteloos zoeken, James, antwoordde Raffles ondanks zichzelf glimlachend. De bosjesman is geen ruiter en er zijn er heel wat die niet eens weten hoe een paard er uit ziet. Neen, daarop mogen wij niet rekenen. Het beste is, hier te blijven, onze paarden de hele dag te laten rusten en dan te proberen, morgen met de dieren terug te keren. Zijn zij niet bij machte om ons te dragen, ja, dan zullen wij wel verplicht zijn, te voet naar Jeppe terug te keren.

— Maar wat had die kerel daar voor doel mee, mylord? riep Henderson woedend. Wat kon het hem voor voordeel opleveren, onze paarden kreupel te maken.

— Dat valt nu nog niet zo gemakkelijk te zeggen, James, maar het is ondenkbaar dat iemand dat alleen uit wraakzucht doet jegens hem geheel onbekende personen. Neen, die man moet

weten wie wij zijn, en juist zijn bekendheid met ons moet hem een reden zijn geweest, ons deze poets te bakken.

Raffles en Brand hadden een snelle blik gewisseld.

Dezelfde gedachte was bij hen opgekomen.

Beiden dachten aan de man, de enige overlevende van de strijd met de bandieten, de handlanger van Laroche, die Raffles straffeloos had laten gaan. Die man zou dan niet teruggekeerd zijn naar Johannesburg, maar zou in de buurt zijn gebleven en het drietal zijn nageslopen. Het is waar, zij hadden geen paard van hem gezien, maar dat had hij toch moeten hebben, anders zou het hem onmogelijk zijn geweest, hen tot hier te kunnen volgen. Misschien had hij het dier ergens onderweg gekocht, of gestolen.

Maar wat verwachtte hij dan van deze verminking hunner rijdieren? Wat kon hij daar anders mee bereiken, dan dat de ruiters genoodzaakt zouden zijn, hun paarden in de steek te laten, en terug te keren?

Raffles zou spoedig een antwoord op die vraag krijgen.

Brand was bezig zijn geweer na te zien, en opende het munitiekistje, ten einde zijn patronenzak daaruit bij te vullen, toen hij een luide kreet slaakte, die Raffles en Henderson dadelijk deed toelopen.

— Wat is er? vroeg de eerste, neerkijkend in het bleke gelaat van Brand, die op zijn knieën naast de zoeven geopende munitiekist lag:

— Onze munitie is weg. De kist is leeg, of liever de patronen zijn vervangen door grof kiezel, kijk maar.

Raffles keek met gebalde vuisten neer in de withouten kist, die inderdaad voor meer dan de helft gevuld was met zware kiezelstenen, die door middel van handen vol gras belet werden, door elkaar te rollen en zo de vervanging al te spoedig te verraden.

— Het is dus heel wat ernstiger, dan we eerst vermoedden, Charles, mompelde Raffles, strak voor zich kijkend over de vlakke, die scheen te gloeien onder de brandende zonnestraalen.

— Geloof je dat dezelfde man die de paarden onklaar maakte, dit gedaan heeft?

— Beslist, Charles. En ik denk dat wij moeilijke ogenblikken tegemoet gaan. Die vent handelde naar een bepaald plan, en al weet ik nog niet wat dat kan zijn, zo moeten we er toch rekening mee houden, dat wij wel eens op heel ander wild zullen moeten jagen dan op leeuwen en wilde zwijnen. Hoeveel patronen hebben wij nu nog, Charles?

De jongeman telde snel de wapens, keek de magazijnen na, zocht ook in de patroontassen en antwoordde toen:

— Onze geweren en revolvers zijn allen geladen. Daarenboven zijn er nog tweeëntwintig geweerpatronen in onze tassen.

— Veel is het niet, maar het is toch beter dan niets. En denk er om, jongens, van nu af aan mag geen schot vermost worden, want misschien hebben wij die kogels wel nodig, om er ons leven mee te verdedigen. Geen lood dus verspild aan hazen en ander wild, Charles, wij hebben nog genoeg verduurzaamd voedsel, en zullen het daarmee moeten stellen. En er is niets aan te doen, wij kunnen niet verder gaan, wij kunnen hoogstens hier een paar uren blijven, en dan zullen wij naar Jeppe moeten terugkeren om ons van nieuwe paarden en nieuwe munitie te voorzien.

Geruime tijd werd er niet gesproken. Alle drie waren er van doordrongen, dat er plotseling iets zeer ernstigs was geschied, dat de loop van zaken geheel wijzigde en dat tot heel iets anders zou leiden dan tot een jachtpartij.

De streek was hier zo goed als geheel verlaten, hulp behoeften zij volstrekt niet te verwachten, de paarden zouden binnen een paar uren geheel onberikbaar zijn en zij hadden tezamen nauwelijks vijftig schoten meer, de revolvers erbij inbegrepen.

Raffles nam dadelijk zijn maatregelen.

Hij verliet de plek, waar zij halt hadden gehouden en zij gingen nu zo ver terug, dat zij zich aan de zoom van

het bosje bevonden, aan de zuidzijde en de hele vlakte konden overzien, terwijl zij niet in hun rug konden worden aangevallen, daar niemand, althans bij dag, het bos van het zuiden zou kunnen intrekken, zonder dat dit werd gezien.

Natuurlijk was er geen sprake van, dat de vent, die hun dit koopje geleverd had, alleen zou terugkeren. Hij zou het niet durven opnemen tegen drie mannen, en zich stellig van hulp verzekerd hebben, hetgeen al heel gemakkelijk ging in een land en in een streek, waar de rush naar de pas ontdekte diamantvelden een aanvang had genomen.

Het land krioelde van allerlei gespuis, en daaronder zouden natuurlijk wel kerels te vinden zijn, bereid om de bandiet een handje te helpen bij wat dan ook als er maar wat mee te verdienen viel. Daarbij kwam, dat het de man niet alleen te doen was om zijn wraakzucht bot te vieren. Hij wist dat Raffles het valies met de diamanten bezat en hij zou alles in het werk stellen om hem die te ontfutselen.

En met dit vooruitzicht onder de ogen brachten de drie mannen, zonder veel te spreken, enkele uren door aan de zoom van het bos. Het was duidelijk te merken, dat de arme paarden nu veel pijn begonnen te lijden en dat er niet aan te denken viel, hen nog te kunnen berijden.

De zon daalde langzaam naar de kim, de warmte verminderde iets, maar nog altijd deed zich niets bijzonders voor. Raffles verwachtte dan ook voor die dag nog niets, want het zou toch niet zo gemakkelijk gaan, een stuk of zes, tot alles bereide mannen bijeen te brengen, voorzien van wapens en paarden.

— Zullen wij terug moeten lopen, Edward? vroeg Brand, na een geruime tijd van stilzwijgen.

— Er zit niets anders op, Charles, antwoordde Raffles kortaf. Wij moeten een omweg maken, om de schurken te ontlopen, die die kerel, wie ik de vrijheid heb hergeven, tegen ons in het vuur denkt te zenden. En wij moeten er op rekenen dat hij dat met een grote

overmacht zal doen, wijs geworden door de les van het jongste verleden.

— Maar waarom vertrekken wij dan niet liever dadelijk? Des te meer kans hebben wij toch, Jeppe te bereiken, voor hij zijn legermacht bijeen heeft kunnen brengen?

— Wij konden het niet eerder doen, omdat de hitte het ons belette, Charles. Het is zo vreselijk drukkend, dat ik een onweer verwacht.

— Zullen wij de paarden meenemen?

— Zover als de arme dieren maar kunnen lopen, want zij zullen onze bagage moeten dragen, amice, als zij er tenminste toe in staat zijn.

En weer verliep er een uur, zonder dat er veel gesproken werd. Toen kwam er eensklaps een frisse wind opsteken, die de verwachte storm aankondigde, en Raffles besloot het erop te wagen en de terugtocht te ondernemen.

Hij zou in ieder geval trachten de heuvels te bereiken, die zij enkele uren te voren waren voorbijgegaan, en waar zij desnoods een schuilplaats zouden kunnen zoeken tegen de plasregens die dan zeker in alle hevigheid zouden neerdalen.

Reeds begonnen zich in het westen kleine wolkjes te vormen, die zich binnen enkele uren zouden hebben verzameld, en waaruit een van die korte, maar onbeschrijflijk hevige plasregens zou neerdalen, zoals alleen de tropen die kennen.

De paarden werden losgemaakt van de kluisters, die waarlijk volkomen overbodig waren, en te voet, in een gedrukte stemming, werd de terugtocht aanvaard, omdat het nu eenmaal beter was, twee dagreizen ver terug te keren dan op goed geluk in noordelijke richting verder te trekken, met de zekerheid, dat daar toch geen paarden te krijgen zouden zijn.

De paarden strompelden moelzaam voort en het was maar al te duidelijk te zien, dat de dieren reeds nu niet meer in staat waren, een volwassen man op hun ruggen te dragen. De brave Henderson voelde zijn ogen reeds zonderling prikken als hij dacht aan de mogelijkheid, dat men de arme dieren met

een revolverschot zou moeten afmaken, als zij onmogelijk verder zouden kunnen gaan. Want wonden van die aard kan men niet genezen; het is eenvoudig rust, langdurige rust, die een mogelijkheid bieden.

Raffles verreed opzettelijk de weg, die hij gekomen was en die nog duidelijk zichtbaar was in de vlakte, door het neergetrapte gras, en beschreef liever een omweg, al was die voorzorg misschien overbodig geworden, daar de vrijgelaten bandiet wel minstens een volle dag zou nodig hebben en misschien nog meer, om zijn troep bijeen te brengen.

De zon naderde de kim en zij bevonden zich midden in een uitgestrekte vlakte, op ongeveer twee kilometers afstand van de heuvels, die Raffles wilde bereiken, toen Brand plotseling het paard inhield, dat hij bij de teugel voerde en dat hij telkens bemoedigend moest toespreken en voor zich uitwees over de vlakte.

— Wat is dat daarginds, aan de voet van de heuvels, dat zich beweegt?

Zonder aanstonds te antwoorden, haalde Raffles zijn kijker uit het foudraal, tuurde er even door, en antwoordde toen:

— Een ruitertroep. Daar zijn zij al. De vent heeft dus lang voor hij Jeppe bereikte, een stelletje avonturiers ontmoet, die bereid zijn, hem te helpen in zijn onderneming.

— Hoeveel tel je er?

— Het zijn er op zijn minst twaalf, en misschien nog wel meer.

— Hoe kunnen wij ons in 's hemelsnaam hier verdedigen? riep Brand wanhopig uit. De vlakte is volkomen kaal; zij moeten ons al gezien hebben en kunnen binnen tien minuten op schotsafstand zijn.

Raffles keek om zich heen. Inderdaad was de toestand niet benijdenswaardig. Niet alleen zouden zij moeten vechten tegen een grote overmacht, maar dat ook nog in een zeer ongunstig terrein, een bijna geheel kale vlakte, waar zelfs geen struikgewas enige dekking kon bieden.

Aan vluchten viel onder deze omstan-

digheden niet eens te denken; de ruiters waren op geen duizend meter afstand, moesten hen reeds gezien hebben en zouden zeker aanstonds op hen komen afstormen.

Maar het scherpe oog van Raffles ontdekte plotseling iets, dat zijn gelaat deed verhelderen; hij wees er naar met uitgestrekte hand en zei:

— Daarheen, jongens.

— Wat is dat daarginds? Zijn het hutten van inboorlingen, mylord? vroeg Henderson, zijn ogen tegen het scherpe hemellicht met zijn hand beschuttend, om beter te kunnen zien.

— Neen, James, het zijn termietenheuvels en de hemel geve dat zij verlaten zijn, want dan zullen zij ons prachtig van pas komen.

— Termietenheuvels, herhaalde Henderson met grote ogen. Zijn het huizen, zijn het nesten, mylord?

— Kom maar gauw mee en overtuig je van de waarde van die verdedigingswerken. Maar als de weerga, want aanstonds zullen zij ons in het oog krijgen.

— En de paarden?

— Wij kunnen de arme dieren onmogelijk meenemen, Charles, voor ons is er plaats, niet voor paarden. Laat ieder onzer een deken nemen en jij, James, neem de tent. Die is onmisbaar. Met het kookgerei zal ik mij belasten. Ieder zijn geweer en alle munitie die er nog is, en de hemel sta ons bij.

Zo snel mogelijk werden de paarden ontlast van alles wat de mannen zouden nodig hebben, tenminste wanneer zij dit avontuur overleefden, en aldus, zwaar beladen, renden zij op de groep van drie zonderlinge, kegelvormige heuveltjes toe, bijna twee en een halve meter hoog, opgetrokken uit klei, boombladeren en gras, en waarvan de wanden meer dan een voet dik kunnen zijn, terwijl zij naar de top langzamerhand in dikte afnamen.

Het zijn ware meesterstukjes van architectuur, en hier toont zich de natuur in haar geheimzinnige macht, waar zij betrekkelijk kleine insecten toegelust heeft met het instinkt, bouwwerken op te trekken, in verhouding duizendmaal groter dan de pyramiden.

Maar al liepen de drie mannen nog zo snel, de bandieten hadden hen gezien, want zij kwamen aanstormen, met hun wapens boven hun hoofd zwaaiend en onder een geschreeuw, dat zelfs op die afstand te horen was.

Raffles en de zijnen waren nog maar vijftig meter van de drie termietenheuvels af, die zij met wanhopige haast aflegden, tot zij eindelijk hijgend en naar adem snakkend, voor een der grote nesten stilstonden en tot hun grote vreugde bemerkten dat die door de termieten verlaten was.

— Hoe komt men daarin, mylord? vroeg Henderson radeloos. Ik zie nergens de kleinste opening.

— Door er een gat in te hakken, vlak boven de grond, James. Hier, neem je bijl, help hem, Charles, en doe het vlug, ik zal intussen mijn best doen, met wat opruiming te houden onder die troep.

En terwijl Henderson en Brand met verwoede bijlslagen aanvielen op de wand van de grootste heuvel, die wel bijna drie meter hoog was en aan de basis een doorsnede had van ruim twee meter, knielde Raffles neer achter een van de kleinere termietenheuvels en wachtte daar koelbloedig af, tot de aanstormende bende binnen schotsafstand zou zijn.

Reeds dreunde de grond onder de hoeven der galopperende paarden.

Toen hief hij heel kalm het geweer op, bracht het aan de schouder, mikte en vuurde. De voorste ruiter hief de handen ten hemel, zijn paard steigerde nu het zo heftig aan de teugel werd gerukt, en de man stortte op de grond, terwijl de hele bende over hem heenstormde.

De anderen schenen zich aan dit kleine ongeval volstrekt niets gelegen te laten liggen, maar reden verder, totdat een tweede kogel, een tweede man in het zand deed bijten. Toen pas schenen zij tot het besef te komen, dat zij de dood regelrecht in de muil liepen, door op die wijze voort te gaan. Zij waren nog wel drie honderd meter van het groepje heuvels verwijderd en voelden blijkbaar weinig lust tot doelwit te die-

nen aan zulk een uitnemende schutter.

Zij volgden dus de gewone taktiek, in zulke omstandigheden gebruikt, en zwermden links en rechts uit, teneinde het groepje heuvels te kunnen omsingelen.

Misschien was de manoeuvre niet zo kwaad, maar in elk geval had zij nog noodlottige gevolgen voor een derde aanvaller, die met paard en al een lichtsprong maakte en met zijn rijdier ter aarde stortte.

De beide bijlen hadden intussen een opening gehakt in de dikke wand en het werd tijd dat die opening gereed was, want onder het galopperen begonnen die bandieten daarginds te schieten, zodat Raffles het geraden achtte, dekking te zoeken achter de stevige wal van klei en takken.

— Klaar, Charles? schreeuwde hij.

— Ja, klaar.

— Kruip dan naar binnen, neem alles mee, en begin vast een paar kleine openingen in de wand te maken, bij wijze van schietgaten. Ik kom aanstonds bij jullie.

Hij zond nog een vierde schot af, dat echter geen doel trof, en retireerde toen haastig.

De opening was zo nauw, dat Henderson, zwaar gebouwd als hij was, zich zeker heel wat moeite had te geven, om er binnen te dringen.

Daarbinnen was het vrij bedompt, maar de thans binnendringende lucht zou daarin spoedig verandering bren-

gen.

Zien kon men slechts weinig, maar Brand en Henderson waren reeds druk bezig met het uithakken van kleine schietgaten in de wand, die naar de vijand was toegekeerd en ook opzij, in geval van een omsingeling.

Terwijl hij bezig was, bromde Henderson in het donker:

— Een vraag, mylord, bewoonden de termieten in paren zo'n huis?

— Neen, James, antwoordde Raffles, lachend ondanks de ernstige omstandigheden. De termieten leven altijd in koloniën, ongeveer als de bijen. Zij werken er aan in ploegen en ieder heeft zijn eigen taak. Het is buitengewoon interessant en als we dit avontuur goed doorkomen, zal ik je er alles van vertellen, als je er ten minste dan nog belang in stelt. Nu moeten wij al onze aandacht richten op onze verdediging.

Henderson knikte begrijpend, maar kon toch niet nalaten te zeggen:

— Dat werkje zal zeker heel veel tijd vereist hebben, mylord? terwijl hij inmiddels zijn mes door de harde wand had gejaagd, zodat er alwéér een lichtstraaltje naar binnen drong.

— Niet eens zo héél lang, James. Bedenk, dat de mieren zeer ijverig zijn en dat reeds Salomo ons naar hen toezond om van hen te leren en dat zij het werk bij honderdduizenden tegelijk verrichten. Maar nu genoeg, ik geloof dat er thans ernstiger dingen te doen zijn.

HOOFDSTUK IV

HET ONWEDER

Inderdaad was de termietenheuvel, die tot de grootste van zijn soort behoorde, en meer dan voldoende ruimte bood aan de drie mannen, reeds een paar malen door kogels geraakt, die er echter ternauwernood een duim in konden doordringen.

De schietgaten waren nu gereed, vier in getal, twee naar voren gewend, naar

de vlakte, waarover de bandieten aankwamen, een aan iedere zijde.

En die zijgaten bleken dadelijk het meeste nut te hebben, want de vijand had zich verspreid, in twee gelederen gedeeld, en probeerde nu blijkbaar de vesting van twee kanten te naderen.

Brand, de beste schutter van het drietal, had reeds aan een van die zij-

gaten postgevat, bracht er de loop van zijn geweer door, en vuurde bijna op hetzelfde ogenblik.

Een kreet klonk, gedempt door de dikke wanden van het mierennest, en een man tuimelde van zijn paard, dat ruiteloos wegdraafde, een eindje verder uit zichzelf weer stilstond, om langzaam, weer naderbij te komen.

In het wilde weg vuurden de ruiters terug en Raffles maakte hoofdschuddend de opmerking:

— Dat zijn blijkbaar geen mensen, die lang in Afrika gewoond hebben, anders moesten zij begrijpen, dat het niets geeft, van zulk een afstand op een nest van Afrikaanse mieren te schieten. Het houdt bijna evengoed tegen als beton.

De vijand scheen in te zien, dat dit niet de juiste methode was om de aanval voort te zetten, want hij zwenkte af, en reed met losse teugel weer de vlakte in, na dat zij reeds vier man hadden verloren en dat zonder enig resultaat te hebben behaald.

Met enige moeite kon Raffles van zijn kijker gebruik maken, en riep uit:

— Het is zoals ik wel vreesde, die kerel is er bij, die wij hebben vrijgelaten. Het geluk heeft hem zeker gediend; hij is de anderen natuurlijk onderweg tegen gekomen.

— Maar tot dusverre hebben zij toch niet veel plezier van hun onderneming mylord, zei Henderson grimmig.

Er was een ernstige uitdrukking op het gelaat van Raffles, toen hij hernam:

— Maar zij zijn nog altijd ver in de meerderheid, James. En er zijn andere middelen om ons te overwinnen dan geweren. Bedenk dat de zon over een paar uren zal ondergaan en zodra de duisternis is gevallen, zijn wij als het ware aan hun genade overgeleverd. Zij zullen ongezien naar onze heuvel kunnen toesluipen, en de vesting met man en macht van vlakbij kunnen aanvallen.

— Wat doen zij nu? vroeg Brand, die door een der kijkgaten getuurd had.

Raffles keek op zijn beurt nog eens naar buiten, en zag dat de bandieten waren afgestegen, op een afstand van meer dan zeshonderd meter, zodat het

zeer moeilijk viel, hen daar onder vuur te nemen en nu overleg schenen te plegen.

De toestand was inderdaad ernstig, want wanneer het daglicht geweken zou zijn, dan zou de troep daarginds weer in beweging komen, het mierennest omsingelen en misschien wel trachten, hen die daar binnen waren, uit te roken, of het nest in brand steken.

En men kon er niets tegen doen, want er viel natuurlijk niet aan te denken, thans het mierennest te verlaten, en zich in de vlakte te wagen.

Er liep daar een gezadeld en getuigd paard rond, toebehorende aan de tegenpartij en waarvan de berijder blijkbaar gesneuveld was, maar hoe moesten zij het dier bereiken, en wat hadden zij bovendien aan slechts één rijder?

Neen, het beste was, voorlopig daar te blijven en af te wachten wat de vijand zou doen.

Voorlopig deed hij volstrekt niets. De mannen waren afgestegen en hadden zich iets meer naar de kant van de lage heuvels begeven, waarvan zij echter op dat ogenblik nog wel een kilometer verwijderd waren.

Het was duidelijk, dat zij krijgsraad hielden en spraken over de beste wijze, om zich van het drietal meester te maken.

— Er is iets wat ik niet goed begrijp, zei Brand na enige ogenblikken peinzend. Waarom willen zij eigenlijk doden? Als die kerel ons bespied heeft, dan moet hij toch ook weten, dat wij het kostbare valies niet meer bij ons hebben?

— Ik denk niet dat hij daartoe dicht genoeg genaderd is, Charles. Want inderdaad, het zou bitter weinig nut hebben, ons om zeep te helpen, want dan zou ik immers niet de plaats kunnen aanwijzen, waar ik de schat had begraven? Neen, ik houd het er wel degelijk voor, dat die mannen denken, dat het valies met de juwelen hierbinnen is, in deze holle kegel van klei.

Plotseling slaakte Henderson, die voor een der kijkgaten was blijven staan uitkijken, een kreet.

— Wat is er, James? vroeg Raffles

levendig, terwijl hij zich omwendde.

— Zij hakken een boom om, mylord.

— Hakken zij een boom om? herhaalde Brand verwonderd. Wat is dat voor een zonderling spelletje?

Zonder op antwoord te wachten, keek hij nu door een der andere kijk-gaten en zag inderdaad dat de bandieten, thans buiten schotsafstand, bezig waren, met hun bijlen een zware boom aan te tasten.

— Wat gaan zij daarmee doen? vroeg hij verwonderd.

— Ik geloof dat ik het wel enigszins kan begrijpen, maar wij zullen afwachten, zei Raffles ernstig.

Er verliep bijna een kwartier en in die tijd werd er slechts weinig gesproken binnen in het mierennest.

Slechts éénmaal vroeg Brand:

— Gaat de zon al onder?

— Neen, amice, alleen betreft de lucht, ik vermoed dat er een flinke bui op komst is, had Raffles geantwoord.

Intussen gingen daar in de verte de kerels voort met hun werk tot eindelijk de boom met een ver hoorbaar lawaai neerstortte, terwijl de machtige takken splinterend braken onder de val.

Hiermede bleek het werk nog niet te zijn afgelopen, want de mannen begonnen aanstonds opnieuw hun bijlen in de boom te hakken, omstreeks vier meter van het einde.

Dat was geen gemakkelijke karwei, want de stam was wel bijna een meter dik.

Toch vorderde het, en tenslotte hadden zij een van takken ontdane boomstam verkregen. Nu pas begreep Brand het doel, want nauwelijks was het ronde stuk hout vrijgemaakt, of de bandieten begonnen de stam onder luid geschreeuw en met inspanning van al hun krachten voort te rollen over de vlakte, in de richting van het mierennest.

Met een woedende kreet stak Brand zijn geweer reeds door de opening, maar Raffles weerhield hem met een gebaar en zei kortaf:

— Schiet niet, want dat zou geen doel hebben, je zoudt alleen de boomstam treffen en wij kunnen geen enkele patroon missen, bedenk dat.

Raffles had maar al te goed gezien. De tien kerels achter de boomstam waren daar zo veilig als in een loopgraaf, want er kwam bij het voortrollen niets van hun lichaam te zien.

Het was zeker geen gemakkelijk werk maar het vorderde toch gestadig, en er was nog geen kwartier verlopen, of de stam bevond zich op geen tachtig meter afstand van de termietenheuvel.

Bijna dadelijk daarna verschenen er tien gewerenloopen; tien schoten kraakten en het nest dreunde een ogenblik onder die losbarsting.

Brand was de erige die terugschoot en zijn kogel verbrijzelde het geweer in de hand van een der schutters, en verwondde waarschijnlijk ook de hand die het wapen vasthield, want er werd een woeste kreet van pijn en woede gehoord.

Het was duidelijk, dat onder deze omstandigheden het nest het onmogelijk heel lang meer zou kunnen uithouden, nu de schoten van zo dichtbij en in zo grote getale werden gelost.

De bandieten hadden hun paarden achtergelaten, die in de verte vreedzaam liepen te grazen.

Nog eenmaal schoten de drie mannen terug, en ditmaal trof Raffles een der bandieten aan de schouder, waarvan een heel klein stukje zichtbaar was geworden.

Maar het ergst was, dat de aanvallers thans de schietgaten duidelijk konden onderscheiden, en daarop mikten. Eenmaal was er reeds een kogel door een van die openingen gedrongen en in de tegenoverliggende wand blijven steken, juist op het ogenblik dat Brand zich had afgewend om een nieuw magazijn in de grendel van zijn repeteergeweer te steken.

Eensklaps echter werd het geratel van de gewerschoten overstemd door een veel machtiger geluid, angstaanjagend in zijn hevigheid, een knetterende donderslag deed de aarde trillen, en nu pas bemerkten de drie mannen daarbinnen, dat het eensklaps zo goed als geheel donker was geworden, alsof zich een rouwwade tussen hemel en aarde had geschoven.

Een bliksemflits zette voor een kort ogenblik het landschap in een felle gloed en daarop begon het te regenen.

Enige tijd geleden, op een andere plek, hadden de drie mannen al eens zulk een regen bijgewoond, maar zij erkenden al spoedig dat het kinderspel was geweest bij hetgeen er thans geschiedde.

In stralen, dik als een wandelstok, en onafgebroken plaste het water met zulk een geweld uit de roetzwarte hemel, die nu en dan door bliksemflitsen werd verscheurd, dat binnen enkele minuten de hele vlakke, zo ver het oog reikte, blank stond.

Dat water drong natuurlijk door de opening het mierennest binnen en er was nog geen minuut verlopen of de drie mannen stonden tot over hun enkels in het water, dat als het ware zienderogen steeg.

In een laatste, wanhopige poging verdubbelden de verraste bandieten hun geweervuren, en in de toenemende duisternis waren de vuurvlammen uit hun lopen duidelijk zichtbaar.

Wanneer zij er maar de gelegenheid toe hadden schoten de drie mannen terug, en eenmaal bewees een rauwe kreet, dat het schot raak was geweest.

Voor wie nog nooit een Afrikaanse slagregen heeft beleefd, zal het als een sprookje klinken, maar er waren nog geen volle vijf minuten verstreken of de boomstam, die de bandieten hadden omgehakt, lag niet meer op de bodem, maar dreef.

Een heftige wind was komen opsteken, en deed een golfslag ontstaan op het reusachtige meer, dat zich in een ommezien gevormd had op de bodem van de vallei.

— Wij moeten van hier vandaan, schreeuwde Brand, die het water reeds tot zijn knieën voelde komen, terwijl Henderson en Raffles op een der door de mieren vervaardigde gaanderijen waren geklommen, en bezig waren wat hoger een nieuw schietgat te maken.

Maar dat was reeds bijna niet meer mogelijk, want het water was zo snel komen opzetten, dat het de gemaakte ingang op een paar centimeters na reeds

bedekte.

Raffles begreep het hachelijke van de toestand zeer goed, en besefte, dat, als men hier bleef en de regen bleef aanhouden, het wel eens zou kunnen zijn, dat zij hier opgesloten zouden worden als ratten in een val.

Toch besloot Raffles tot het laatste, want zij waren drie krachtige mannen en als het moest, zouden zij de dunne top van het mierennest wel bijtijds kunnen verbrijzelen.

Hij wierp een blik naar buiten, en bemerkte dat de boomstam in het rond dreef, zonder enige dekking te bieden aan de schelmen, die er zich hardnekkig aan vastklampten.

Gemakkelijk had hij nu enige hunner kunnen neerleggen, maar nu zij zelve zich in doodsgevaar bevonden, nu liet hij het geweer rusten en keek met een strak gelaat naar buiten, in de nu pikzwarte duisternis, die echter herhaaldelijk fel verlicht werd door een oogverblindende bliksemstraal, gevolgd door een ratelende donderslag.

En bij dat licht kon men zien hoe de regen als een dicht gordijn van de hemel naar de aarde reikte, alsof daarboven een hele rivier buiten haar bedding trad.

Het waren geen droppels, het waren duimdikke stralen, en zo hevig was de beukende kracht, dat het mierennest op zijn grondvesten trilde, nu ook van binnen het regenwater zijn vernielende uitwerking begon te doen gelden.

De klei zou het zeker wel een uur uithouden, op zijn minst, maar dan?

Brand was nu op zijn beurt op een der kunstig aangebrachte gaanderijen geklommen, en nu stond hij weer droog, en zag toe, hoe het water, met angstige snelheid opgekomen, reeds naar binnen spoot door een der laagste schietgaten.

Waarschijnlijk waren alle riviertjes in de omgeving reeds onmiddellijk buiten hun oevers getreden, en hadden aldus het dal helpen vullen.

Somtijds hoorden zij boven het geel van de wind uit, het razen en tierelen van de bandieten, die vruchteloos probeerden, de drijvende boomstam in de richting van de heuvels te sturen,

waar zij tenminste tegen de verdrinkingsdood zouden zijn beschut.

Enigen hurmer hadden de stam losgelaten, en zwommen uit alle macht, terwijl de golfslag hun lichamen beukte, naar het op enige afstand gelegen bosje, waartoe ook de omgehakte apenbroodboom had behoord. Daar stonden nog enige hoge bomen, in welks takken zij zich zouden kunnen redden.

Daarbinnen, in het mierennest, moesten de drie mannen in allerijl weer wat hoger klimmen, en vlug nieuwe gaten in de wand hakken, thans niet om er door te kunnen schieten, maar om zich lucht te verschaffen.

Er stond op zijn minst een meter water in de kegel, en nog altijd steeg het, zodat ook zij hoger moesten klimmen, dadelijk zou de bovenste omgang bereikt worden, en moesten zij tot iedere prijs zich een uitweg zien te banen.

Maar toen het zover was, bedaarde het onweer even plotseling als het was komen opzetten, en ook de regen hield op.

Langzaam loste de loodkleurige wolk in het donkerblauw van de lucht zich op, en bij het steeds toenemende licht kon Raffles, door een der luchtgaten kijkend, waarnemen hoe de zware boomstam thans weer door de stroom was gegrepen en tamelijk snel werd meegevoerd in de richting van de heuvels.

Een van de belegeraars echter, die blijkbaar gewond was, was van de boomstam afgeleden en worstelde, half wadend, half zwemmend, blijkbaar niet beducht voor de schoten uit de vesting der drie belegerden, om een van de andere mierenkegels te bereiken.

Het was duidelijk te zien dat zijn krachten hem begaven en als hij het bewustzijn zou verliezen, was hij onherroepelijk ten dode opgeschreven.

Het leek een nog jonge man te zijn, baardeloos en tener en Raffles voelde zijn hart door mededogen bewogen.

Hij stapte van de verhoging af, zodat het water hem weer tot halverhoogte de dijen reikte, stak Brand zijn geweer toe met de woorden: Ik ga naar buiten.

— Wat ga je doen? vroeg Brand ongerust. Zij zullen je neerschieten!

— Daarvoor bestaat niet het minste gevaar. De boomstam is reeds ver af gedreven, ik tel er nog maar vijf mannen op, en die hebben niet eens allen hun geweer nog. Een paar zitten er op verre afstand in de boomtoppen en zullen wel aan andere dingen te denken hebben.

— Maar wat wil je buiten doen? drong Brand aan.

— Een mens van de verdrinkingsdood redden. Een gewonde heeft zich aan de top van een der andere mierennesten vastgeklemd, maar ik denk dat zijn krachten spoedig uitgeput zullen zijn, en dan moet hij omkomen, want hij zal zich in de stroom niet meer staande kunnen houden.

— Maar het water zakt al, hij zal zichzelf wel kunnen redden, binnen een half uur.

— Dan zal het te laat zijn, Charles. Toen zij ons aanvielen, hadden wij het recht om ons leven te verdedigen, en het zou wreed zijn, hem voor onze ogen te laten verdrinken. Ik ben direct terug.

Raffles stapte nu op de bodem, en daar het water nog altijd de ingang geheel bedekte, was hij verplicht eerst diep adem te halen toen neer te knielen en snel door de opening te duiken.

Brand, die voor een der kijkgaten was gaan staan, zag Raffles een ogenblik later terzijde van het termietenest opduiken.

Het water, tamelijk snel wegzakkend in de geheel uitgedroogde grond, en voorts wegstromend over de langzaam hellende bodem van het dal, kwam hem slechts tot een decimeter boven de knieën.

Brand kon ook de bandiet zien, doodsbleek, die zich nog slechts met de uiterste krachtsinspanning aan de top van de veel lagere mierenheuvel vastklemde.

— Laat je zakken, ik zal je opvangen, hoorde hij Raffles met zijn rustige stem roepen. Je hoeft niets te vrezen.

Nog een ogenblik aarzelde de bandiet,

maar het scheen dat zijn krachten hem aanstonds zouden begeven, zijn handen lieten los en hij gleed omlaag langs de helling van het nest. Raffles vatte hem om het middel, en droeg hem door het water heen tot vlak voor de opening van hun eigen onderkomen.

Brand stond gespannen te wachten, en bukte zich direct om de schouders aan te vatten van de man, die hem door Raffles door de opening heen werd toegestoken.

In het schemerachtige licht was diens bleek gelaat nauwelijks te onderscheiden.

Hij was alleen met een revolver gewapend, die echter in zijn gordel stak, en voorlopig wel niet bruikbaar zou zijn, daar hij geruime tijd onder water was geweest.

Uit overmaat van voorzorg echter nam de jongeman hem dat wapen dadelijk af.

Raffles kwam nu ook opduiken, drijfnat, schudde zich even, en hielp toen Brand de bijna bewusteloze drenkeling uit te strekken op een droog gedeelte, halverwege de wand van het nest.

— Maak eens licht, als je lamp tenminste nog droog is, beval Raffles kortaf

ik moet zien of hij gewond is.

De lamp knipte aan, een vrij helder licht vulde het binnenste van het nest, Raffles bukte zich over het doodsbleke gezicht van de bandiet, en bemerkte toen dat deze aan de schouder gewond was.

De mouw was van boven geheel met bloed doortrokken.

Met de grootste behoedzaamheid ontdeed Raffles de man van zijn korte jopper, en zei toen tot Henderson, die met de beide handen op de rug niet bepaald vriendelijk toekeek:

— Wij hebben de kleine trommel met verbandmiddelen toch meegenomen? Goed, geef eens wat pluksel en verbandlinnen.

Terwijl Henderson brommend de trommel ging openen, trok Raffles voorzichtig het met bloed gedrenkte hemd van de gewonde uit, en bijna onmiddellijk richtte hij zich met een kreet van verrassing op, keek Brand aan, en zei, de verbandmiddelen van Henderson aannemend:

— Wij hebben eigenaardig bezoek gekregen, amice. Wie het is weet ik niet, maar, zoals je ziet, hebben wij een dame in onze nederige kluis ontvangen.

HOOFDSTUK V

NOORDWAARTS

Eén oogopslag was voor Brand voldoende. Raffles had met een prop watten het bloed verwijderd en de jonge, sterke borsten spraken hun eigen taal.

— Het is nog een jonge meid, zei Brand om zich een houding te geven.

— Het kortgeknipte haar en de mansklere hebben ons natuurlijk aanvankelijk op een dwaalspoor gebracht.

— Nu, daar zijn wij mooi mee opgescheept, was het oordeel van Henderson, die blijkbaar allesbehalve gesticht was over dit ongewenste bezoek.

— Zij is gewond, James, en wij mogen haar niet aan haar lot overlaten, zei Raffles kortaf. Wat sta je daar nu?

Maak die trommel open, en help mij. Het is gelukkig maar een schampschot en zij is alleen flauw door bloedverlies, en de emotie.

— Haar vrienden zouden beter gedaan hebben, als zij haar maar hadden meegenomen, bromde de reus, en begon met woedende bewegingen in de blikken trommel te grabbelen.

— Dat hebben zij nu eenmaal niet gedaan, James, en zeg eens eerlijk, wat zou je zeggen, als ik nu voorstelde dat ongelukkige schepsel maar weer door de opening heen te wringen, en aan die watervlakte toe te vertrouwen?

De reus krabde eens achter zijn oren

en antwoordde toen bedremmeld:

— Ja, het zou nogal... hm... beroerd voor haar zijn, mylord. Zij zou er zeker niet van bovenop komen. Intussen blijft het een vervelende geschiedenis voor ons, waar moeten wij met haar heen?

— Dat is van later zorg, James, antwoordde Raffles glimlachend. Als zij eenmaal verbonden is, en een beetje opgeknapt, dan kan zij natuurlijk haars weegs gaan. Charles, zie je ergens paarden?

Brand bracht zijn oog voor een der schietgaten, die nu weer vrij waren, en door de inwerking van het water aanzienlijk vergroot, keek even, nam er zijn kijker bij, en antwoordde eindelijk:

— Ik geloof dat er heel in de verte een paar tussen de heuvels dwalen. Die zijn zeker aan de haal gegaan, zodra het begon te regenen en hun instinct heeft hen naar de hoogste plekken gevoerd. Maar ik zie ook wel vijf of zes kadavers in het water drijven met de poten omhoog.

— Zakt het water nog?

— O ja, zichtbaar, kijk maar. Over een paar uur zal de vlakke misschien weer helemaal droog zijn. Blijven wij hier?

— Dat lijkt mij niet raadzaam. Wie kan zeggen of de heren niet zullen terugkeren? Kun je niets van hen te zien krijgen?

Brand bracht weer de verreijker voor het oog, maar hoe hij ook tuurde, hij kon niets ontdekken, ook niet in de toppen der bomen, waar een drietal kerels een toevlucht had gezocht.

— Voor zover ik kan nagaan hebben zij de aftocht geblazen, antwoordde hij.

— Misschien houden zij zich tussen de heuvels op, Charles, en keren zij terug, zodra zij de gelegenheid schoon zien, wel wetend dat de regen onze schuilplaats deerlijk moet hebben gehavend.

Terwijl hij sprak had Raffles de gewonde met de grootste zorg verbonden.

Haar lange wimpers bewogen zich even, haar oogleden trilden, en toen sloeg zij de ogen op, grote, zwarte, verwilderd rondziende ogen.

Zij deed blijkbaar moeite om zich wat op te richten, maar dadelijk klonk de bevelende stem van Raffles:

— Blijf stil liggen en verroer je niet, je bent aan de schouder verwond en hebt nogal wat bloed verloren, maar een paar uren rust zullen je goed doen. Die ligplaats is niet zo gemakkelijk, maar wij hebben nu eenmaal niets anders. In ieder geval is zij droog. Charles, een deken.

— Een kopje thee, een sigaretje, en de kamenier voor madame, bromde Henderson nijdig tussen de tanden, wel zorgdragend dat Raffles hem niet verstond. Het is een mooie boel, opgescheept te worden met zo'n dievenmeid.

De zwarte ogen bleven voor een kort ogenblik onderzoekend en vreesachtig schuw en toch ook tartend op het geelaat rusten van Raffles, en toen zei de gewonde, het Engels sprekend met een buitenlands accent:

— Laat mij maar met rust, bemoei je maar liever niet met mij, het komt er niet op aan of ik er tussenuitknijp. Niemand zal mij missen. En er is weinig aan mij verbeurd.

— Praat niet zo veel, beval Raffles zacht. Wacht tot je wat bent aangesterkt.

— Ben je een héér?

De vraag kwam zo onverwacht, en maakte zulk een grappig effect, dat de drie mannen onwillekeurig lachten.

De vrouw vervolgde, even pijnlijk met de schouder trekkend:

— Je ziet er uit en je spreekt precies als een heer. Heb je mij verbonden?

— Ja, zoëven.

Zij keek even omlaag, zag dat haar bovenlijf nog ontbloot was en vervolgde:

— O, dus je weet, dat ik... dat ik...

— Ja dat weet ik, viel Raffles haar in de rede. Oefen je... dit zonderlinge beroep al lang uit?

— Beroep? herhaalde de jonge vrouw langzaam. Ben je een grappenmaker ook? Heet het dan zo? Nu, voor mijn part. Noem het dan maar een beroep. Ik herinner mij niet dat ik ooit iets anders heb gedaan. Ik ben nu achttien, weet je. Zeg, die schouder doet mij pijn hoor. Jullie hebben mij gemeen

geraakt. Wie was die knappe schutter? Het moet gebeurd zijn, terwijl ik achter de boomstam lag.

— Voor een handiet praat ze heel wat af, bromde Henderson. Je zou zeggen dat je op een five o'clock tea bent bij een barones. Straks begint ze over de laatste mode te babbelen. Ik heb maar één wens, dat we gauw een patrouille van de bereden politie tegenkomen.

— Wat mopper jij daar in je zelf, James? vroeg Raffles streng.

— Ik? Ik mopper niet, mylord, antwoordde de reus met zijn onnozelle gezicht. Ik zei dat die dame welkom is, en dat we zo dol blij zijn met haar gezelschap.

— Nog een grappenmaker, zei de gewonde, met een lachje. Het schijnt hier een gezellige boel te zijn. Doen jullie altijd zo moppig? En wat hoor ik daar van een mylord, dat is immers zo'n adellijke piet? Ben jij een echte lord, of is het maar een lolletje? Het lijkt wel een droom. Wat zijn jullie eigenlijk voor mensen?

Raffles had het wel zo goed gevonden, als de reus niet in een onbedachtzaam ogenblik het woord « mylord » had laten vallen, maar het was nu eenmaal geschied, en eigenlijk kwam het er ook niet zo heel erg op aan.

Hij haalde nu slechts even de schouders op, flauwtjes glimlachend, en antwoordde:

— Ik ben een adellijke piet, zoals je zegt. En deze mannen zijn mijn vrienden.

— Ik ben de vriend en de chauffeur van mylord, zei Henderson vlug.

— Wel, wel. Maar zeg eens, hoe zit dat dan met die diamanten? Die hebben jullie toch?

— Die zijn veilig verborgen, antwoordde Raffles bedaard.

— Daar snap ik geen steek van. Hoe kun je mylord zijn, en toch tegelijkertijd een dief? Want dat ben je toch? Dat zei tenminste Ted Rednose, die jij hebt vrijgelaten, en die onze hulp kwam vragen om je het zwikkie weer af te nemen.

— Het is ook zo, ik heb die diamant-

ten ontnomen aan degenen, die ze het eerst stalen, antwoordde Raffles. En nu zeg ik je nog één maal dat je niet zoveel moet praten, maar vertel me eerst even, hoe heet je eigenlijk?

— Ja, hoe ik precies heet, dat mag Joost weten, maar ze noemen mij onder de jongens altijd « Black Mary ».

— Nu dan Mary, was het je gewoonte om in manskleren rond te lopen?

— Rond te rijden, bedoel je. Ja, dat doe ik al sedert een paar jaren. Het is veel gemakkelijker dan een rok.

De vrouw liet een kort, ruw lachje horen, sloot even de ogen en hernam:

— Een paar jongens, die in de stad zijn geweest, vertellen wonderveel van de bioscoop en wat je daar te zien krijgt. Dat zal dan wel net zoiets zijn als mij nu is overkomen. Het is een hele eer hoor, door zo'n fijne meneer te worden neergepakt. Je bent een knappe jongen, al begin je een beetje grijs te worden. Ik geloof waarachtig dat ik je graag mag.

Heel even glimlachte Raffles, terwijl Henderson gromde als een kwade hond en toen vroeg hij:

— Waarom heb je dadelijk gedaan wat Rednose je vroeg?

— Wel, dat is immers mijn baantje, antwoordde Black Mary naref. Ik heb wel meer reizigers uitgeschud, dat be- loof ik je.

— Waar is hij nu?

— Wel, ik denk op een heel warme plaats, antwoordde de vrouw ruw. Hij drijft op zijn ruggetje ergens in het dal rond, met een kogelgat precies in zijn voorhoofd. Krimineel, er moet een goede schutter onder jullie zijn. En nu lig ik hier maar, en ik zou wel eens willen weten, wat er nu met me gaat gebeuren. Wachten jullie tot de politie voorbij komt?

— Neen, dat denk ik niet te doen, antwoordde Raffles.

— Maar je moet me toch zeker aan de politie kwijtraken? riep de vrouw verbaasd.

— Is dat zo zeker? Zou je niet liever vrij blijven? vroeg Raffles langzaam. De vrouw spalkte haar zwarte ogen

zo ver mogelijk open en zei op een toon van ongelooft:

— Houd je zuster voor de gek. Ik heb altijd geweten welke kans ik liep, en nu ik er gloeiend bij ben, nu zul je zien dat het me geen lor kan schelen. Ze zullen me er wel voor een jaartje of tien achter duwen, denk ik. Ja, dat is de risico van het vak.

Raffles keek ernstig op de gewonde vrouw neer en hernam na een ogenblik:

— En wat je dat zo bedwaard op? Weet je wat een Afrikaanse gevangenis zeggen wil?

— Ik heb een half jaar in één ervan gezeten, en dat vergeet ik zo gauw niet.

— En dat tien jaren, Mary, tien jaren, bedenk dat eens, vervolgde Raffles. Tien jaren in duisternis en afzondering, zonder een blauwe hemel boven je, zonder paard, zonder vooruitzicht op iets beters. Nu ben je nog jong, na die tien jaar zul je een oude vrouw zijn, verlept en versuft. Want je bent meerderjarig, althans voor de wet, dat is zo wel te zien, en ze zullen je heus niet sparen.

Er liep een lichte huivering over het bleke gelaat van de gewonde, er trokken rimpels in haar voorhoofd, en zij mompelde tussen haar tanden:

— Zo hebben ze nog nooit tegen me gesproken. Ik geloof niet, dat je het meent, mijnheer de baron, of wat je bent. Ik ben het waarachtig niet waard. Als het gedaan moet zijn, nou, dan is het gedaan. En je moet me nu niet gaan praten van mijn vrijheid en mijn paard en al dat moois, want dan zou ik gek worden, gek als ik er langer over nadacht. Houd je mond er over, houd je mond.

Met een ruk wendde zij het hoofd om, zodat een kreet van pijn haar ontsnapte.

Enige tijd sprak niemand een woord, en Black Mary was de eerste die haar hoofd langzaam weer terug draaide en een bevende hand uitstak naar Raffles, terwijl ze zacht zei, zonder hem aan te zien.

— Dat was gezegen van me. Maar

zoals jij praat, heb ik nog nooit tegen me horen praten. Je maakt me zo week als een vaatdoek. Ik geloof waarachtig dat ik zo aanstonds ga grienen. Haha! dat zou prachtig zijn, Black Mary en hullen. Nou, geef me maar een poot, en vergeef me wat ik daar zoëven zei. Je zult het wel goed met me menen. En als je me werkelijk vrijlaat, als je me niet overlevert aan de politie, dan, dan zal ik mijn leven voor je geven, als dat nodig mocht zijn. Black Mary is niet veel zaaks, maar haar woord heeft ze nog nooit gebroken. Laat me vrij, laat me maar lopen, en ik zal je dankbaar zijn. Zie je, ik heb liggen denken aan die gevangenis... en dan tien jaren.

Zij huiverde, en kneep krampachtig de hand van Raffles, die nu zei:

— En nu verder geen woord meer. Ik weet niet hoe je verleden is geweest, en hoe je tot dit leven kwam, maar ik zou zelfs het denkbeeld niet kunnen verdragen, een jong schepsel als jij, die nog aan het begin van het leven staat, in een donkere gevangenis te zenden, in de schoonste tijd van haar leven. Zeg me eens, Mary, heb je ook op ons geschoten?

— Natuurlijk, en ik vond het jammer dat ik niemand raakte.

— Je bent althans volkomen eerlijk en dat waarderen we, zei Raffles glimlachend.

— Daar zijn we dolblij mee, vulde Henderson met een grijnslach aan. Wat een geluk dat je er naast geschoten hebt, liefje.

— Die houdt niet van me, die grote, zei Mary met een komieke zucht. Die is kwaad op me, omdat ik op hem gemikt heb, op zijn brede, rode kop. Deed jij het soms niet op mij, snoeshaan?

— Dat is heel wat anders, antwoordde Henderson kortaf. Jullie hebben ons hier aangevallen met z'n tienen en we hadden het recht om ons te verdedigen.

— Maar jullie hadden andermans diamanten gegapt, viel Mary kwaad uit. Is dat soms netjes? Daaraan doen we hier niet in Afrika. Eerlijk is eerlijk, en Laroche, die ik wel gekend heb, had de moeite er dan toch voor gehad. Dit

hier is een goeie, van hem houd ik. Voor hem ga ik door het vuur. Spreek nog eens tegen me, zoals zoëven baronnetje. En zo gauw ik kan zal ik opstaan en weggaan en je zult geen last meer van me hebben.

— En nu nog eens: geen woord meer, Mary, ga slapen en dat je alleen zoudt weggaan is natuurlijk buitengesloten, want je zoudt niet ver komen. Je wond moet verpleegd worden, want er zal bijna zeker wondkoorts bijkomen en je zult wel niet veel kinine bij je hebben?

— Kinine, wat is dat voor rommel? Nooit van gehoord. Word ik ziek?

— Denkelijk wel, al zal het niet lang duren. Maar lieten wij je hier, dan zou het wel eens heel ernstig kunnen worden, want er gaat zich hier een moeras vormen, en je zult wel weten wat dat hier betekent. Geef me een plaats op, waar we je later heen kunnen brengen. Je zult toch wel een vader of een moeder hebben?

— Een vader en een moeder? Ook al nooit van gehoord. Neen, daar doet Black Mary niet aan. Haar vader hebben ze versierd met een mooie halsband van touw; dat hebben ze me verteld, niks van gezien, omdat ik toen pas twee jaar was, en een moeder, ja, die moet er natuurlijk geweest zijn, maar die kan ik me helemaal niet herinneren. Een soortement oom heeft zich over me ontfermd, en die oom was nu eenmaal een struikrover, niets meer of minder. Als kind van twee jaar zoek je je eigen familie natuurlijk niet uit. Dat begrijp je wel. Zeg, mijn hoofd wordt zo raar gloeiend, ik moest mijn mond nu maar houden, vind je ook niet?

Raffles legde zijn koele hand op het gloeiende voorhoofd en dadelijk slaakte Mary een diepe zucht, sloot de ogen en lag roerloos. Een wonderlijke invloed scheen uit te gaan van die krachtige bruine hand.

— Kinine, Charles, zei Raffles zacht. De koorts zal wel gauw opkomen en hier, buiten het moeras. Zie je kans om soms nog een paar paarden op te vangen, die het overleefd hebben?

— Dan zul je wat geduld moeten

hebben. Ik zei je al dat er een paar rondzwerven tussen de heuvels, die we misschien wel kunnen opvangen. Hier is de kinine.

— Laat Henderson met je meegaan, want het is mogelijk dat zich daarginds nog bandieten ophouden. Neem wapens mee.

Het water was gedurende die tijd nog wat verder gezakt en de schemering begon snel te vallen. De beide mannen zouden zich moeten haasten, wilden zij nog voor het intreden van een volkomen duisternis terug zijn. Gelukkig was de maan vol, de wolken waren weggetrokken en het beloofde een mooie nacht te worden.

Zo kropen dan Brand en Henderson door de opening, die Henderson intussen nog aanmerkelijk vergroot had, zodat zij zich niet verder nat behoefden te maken dan tot de knieën.

Raffles had de gewonde wat kinine ingegeven, nog eenmaal opende Mary de grote, zwarte ogen, staarde Raffles aan, alsof zij een wonderdier zag, en sluimerde toen in, na met zwakke stem te hebben gepreveld:

— Zoiets gek heb ik in mijn hele leven nog niet medegemaakt, alles zet uit en krimpt dan weer in, en ik heb telkens het gevoel of ik moet gaan huilen. En jij bent toch waarachtig ook geen aartsengel.

Met die woorden in zijn oren dekte Raffles haar luchtig toe en begon toen aan zich zelf te denken.

Hij had zijn kleren zo goed mogelijk uitgewrongen, maar zij waren toch nog nat. Hij ontdeed zich van zijn linnen jopper en zijn hemd en wreef zijn bovenlichaam zo goed mogelijk droog. Dat moest voldoende zijn, want de avond beloofde warm te worden, en hij was sterk en gehard. Naast hem klonk de snelle ademhaling van het slapende meisje, op wier wangen zich nu een hoge bloes vertoonde.

— Alweer een voorbeeld, zo overdacht hij, van de wijze waarop een maatschappij haar leden met eigen hand soms tot misdadigers maakt. Zij had leren zwerven, terwijl zij nog nauwelijks kon lopen, en een gewetenloze oom had haar

ingewijd in zijn eigen beroep. Hoe goed zou het mogelijk geweest zijn, dat deze beklagenswaardige jonge vrouw tot iets anders zou zijn opgegroeid dan tot een dievenmeid, die met een geweer omging als een man, en een mensenleven niet telde?

Zo zat hij wel een uur, in gedachten verdiept, tot de zachte, waarschuwend kreet van een merel hem het hoofd deed opheffen. Dat waren natuurlijk de beide mannen die terugkeerden. Hij hoorde nu ook het plassen van water, en een korte uitroep van Henderson, welke waarschijnlijk tot een paard was gericht. Zij schenen dus geslaagd te zijn in hun plan.

Het was reeds volkomen donker daarbuiten, maar de maan scheen helder, en men kon de voorwerpen tot op vijftig meters afstand duidelijk onderscheiden.

Toen Raffles van de verhoging stapte, waarop hij had plaats genomen, bemerkte hij dat het water hem tot nauwelijks aan de enkels reikte. Spoedig zou het nog slechts enkele centimeters boven de grond staan, maar dan zou de zon komen, en in een oogwenk die watervlakte omtoveren in een moeras waar gevaarlijke muskieten spoedig hun broedplaats zouden vinden. Het was dus zaak, zo vlug mogelijk op te breken.

Hij bukte zich, ging door de opening, liep om het zwaar beschadigde mieren-nest heen, en zag nu inderdaad de gedaanten van twee mannen, die elk twee paarden aan de toom met zich voerden.

Het waren Brand en Henderson.

— Knap gedaan, jongens, prees Raffles zacht. Maak zo weinig mogelijk lawaai, want de patiënte heeft koorts en slaapt. Dit zijn vreemde paarden, zie ik, maar ze zien er heel goed uit. Niets van onze eigen rijdleren gezien?

— Twee vonden wij dood, antwoordde Brand flusterend. Zij waren zeker verrast door de zondvloed, die zich over ons uitgoot, en konden zich wegens hun kreupelheid niet redden, de arme die-

ren. Van de bandieten hebben wij ook niets gezien, en toch vrees ik dat er nog wel enigen in de nabijheid moeten zijn. Wanneer vertrekken wij?

— Nu aanstonds. Wij moeten proberen een hoger gelegen, droge plek te bereiken, verder noordwaarts. Wij zullen van dunne twijgen, een paar boomstammetjes en bladeren een soort slede in elkaar zien te prutsen, zo kan een van de paarden daarvoor gespannen worden, en aldus kunnen we haar vervoeren. Hier te blijven zou voor haar de dood betekenen.

In een oogwenk waren de voorbereidselen voor het vertrek gemaakt. De dekens en het kookgerei werden ingepakt, de tent werd achter het zadel van een der paarden vastgesjord, en handig maakte Henderson een soort rustbed van taai twijgen, waarop eerst bladeren werden gestrooid, en vervolgens een dubbelgeslagen deken werd gelegd. Twee dunne boomstammen werden er zodanig aan vastgemaakt, dat een paard deze zonderlinge slede kon voorttrekken, zonder al te veel inspanning, terwijl de slede zelve horizontaal zou blijven.

De paarden bleken volstrekt niet vermoeid, maar nog fris te zijn, zij waren gezadeld, en een hunner droeg zelfs tot grote blijdschap van Brand een lederen zak voor geweerpatronen, en in de holster een revolver.

Een half uur later was alles voor het vertrek gereed, en de patiënte die nu vrij hoge koorts en scheen te hebben, werd behoedzaam opgetild en op de slede neergelegd.

Gelukkig was de avond warm en de natte kleren droogden dus spoedig, terwijl de drie mannen zwijgend voortreden, en Raffles daarbij het trekpaard aan de toom voerde.

En zo ging het noordwaarts, het onbekende tegemoet, en de rug wendend naar alle gevaren, die hun in het zuiden bedreigden: bandieten, politie, muskieten en malaria.

HOOFDSTUK VI

DE LEEUWEN

Bijna een week was verlopen sedert het vertrek van Raffles en de zijnen uit de termietenkolonie.

Met kleine dagreizen, om de gewonde jonge vrouw niet te vermoeden, waren zij aanvankelijk voortgetrokken, tot omstreeks veertig mijlen ten westen van het Mochudi-gebergte. Maar na drie dagen maakte de toestand van Black Mary het noodzakelijk, voorlopig halt te houden. De koorts was hoog gestegen, en het schokken zou haar groot nadeel kunnen berokkenen, nu de bodem steenachtig was geworden en het lange gras niet meer als schokbreker dienst kon doen.

In de schaduw der reusachtige mangobomen, die aan de voet van het gebergte stonden, werd een soort ziekenkamer ingericht, en om de beurt waakten nu de drie mannen bij de gewonde, want ook Henderson had zijn ware gedaante getoond, en de opvatting gedeeld, dat men een medemens onder geen enkele omstandigheid alleen in de wildernis mocht achterlaten, en zeker niet als het een vrouw betrof, al was het dan ook een vrouw als deze, die jarenlang het leven van haar ruwe metgezellen had gedeeld.

Aldus waren vier dagen verstreken, Brand had voortdurend de voorraad wild aangevuld, soms alleen, soms vergezeld door Raffles, maar zij waren nooit ver gegaan, uit bezorgdheid voor de jonge vrouw, die hevige koortsen had en nu en dan ijlde. Op het einde van de vierde dag kwam eindelijk de crisis, die gelukkig verliep. De kinine oefende eindelijk haar heilzame werking uit. Mary sliep rustig die nacht, en op de achtste dag ontwaakte zij vroeg in de ochtend, opende de ogen, waaruit de wilde uitdrukking als bij toverslag was verdwenen, wreef ze eens, keek verbaasd rond, kreeg toen Henderson in het oog, die op enige afstand van haar

op de grond zat, en bezig was inheemse knolvruchten, die naar brood smaken, op een heetgemaakte platte steen te roosteren, en zei met nog zwakke stem:

— Als ik me niet vergis, dan ken ik die snoeshaan. Hoe kom ik hier? Wat is er met me gebeurd? Ik voel me zo slap en duizelig. Heb je nog zo'n hekel aan me? Waar is je baas?

— Praat jij nu maar niet zo veel, liefje en hou je gemak, antwoordde Henderson met voorgewende grimmigheid, maar in zijn hart verheugd, dat dat jonge leven gered scheen te zijn. En mijn baas, zoals jij hem noemt, mag nog niet geroepen worden, want die heeft bijna de hele nacht bij je gewaakt. Die heeft maar met je kunnen omtobben, want je ging te keer als een razende in je koorts, en je wou maar voortdurend er op uit. Het scheelde weinig of je was het hoekje omgegaan, en als we je daar hadden gelaten, je weet wel, in dat mierenhok, dan dreef je nu net zo op je ruggetje in het water rond, zoals je dat zo aardig van mijnheer Ted Rednose wist te vertellen.

— Verwondert me niks, ik voel me slap en miserabel.

— Dat zal nu niet lang meer duren. We zullen je wel vetmesten, en als je eenmaal op een paard kunt zitten, gaat de rest vanzelf. Heb je honger? Zal ik je wat te eten geven?

— Graag, en nog liever eerst een beetje water. Ik heb dorst.

Henderson ging een drinkkroes vol helder water vullen aan het stroompje dat door het bos vloede, en Mary dronk gretig, wierp hem een dankbare blik toe, en zei zacht:

— Je bent toch niet zo'n kwaje, ge-loof ik. We moesten maar vrienden worden, wil je? Ik ben veranderd in de laatste dagen, heus waar. Wat er met me gebeurd is, Joost mag het weten, maar ik ben niet meer zoals vroeger.

— Dat komt omdat je kennis hebt gemaakt met mijn meester, zei Henderson bedaard. Iedereen houdt van hem, tenminste die nog een knip voor zijn neus waard is. En houd nu je gemak, en blijf bedaard liggen, dan ben je er gauw bovenop. Eet nu maar wat. Mylord zei dat je te eten moest hebben, zodra je er om vroeg.

— Dank je wel, makker. Ik ben helemaal leeg van binnen. Maar die cassava's maak je niet goed klaar; ik zal je wel een beter middeltje leren. Maar je hebt je best gedaan hoor. En nu ben ik al weer moe, en ik zal proberen wat te slapen. Maar maak me dadelijk wakker als je baas wakker is. Als hij een dief is, dan is het een heel rare.

Ze wendde zich om op haar leger van dorre bladeren. Henderson schoof zacht als een verpleegster, de met bladeren gevulde ledige knapzak wat beter onder haar hoofd, en onmiddellijk sliep zij weer in.

En al werd Raffles ook wakker, al vernam hij met oprechte vreugde de mededeling van Henderson, hij was wel zo verstandig, Black Mary na de gelukkig doorstane crisis te laten slapen, tot zij uit zichzelf zou wakker worden. Dit geschiedde tamelijk laat in de namiddag en Raffles zag onmiddellijk aan haar heldere blik dat het gevaar geweken was, en dat de patiënte als gered kon worden beschouwd. Haar ijzersterk gestel had haar er over heen geholpen, en zou er ook toe bijdragen, dat zij over een paar dagen alweer te paard zou kunnen zitten.

Het meisje stak Raffles dadelijk zwiingend de hand toe, zodra zij hem zag naderen, keek hem met haar nachtzwar-te ogen een ogenblik vreemd aan, en zei toen, het hoofd afwendend:

— Nu moet ik eigenlijk zeggen hoe dankbaar ik ben, maar dat kan ik niet best. Je weet wel hoe ik het bedoel, baronnetje. Jullie zijn beste kerels, alle drie. Ik wou dat ik altijd bij jullie was geweest, en nooit bij die anderen. Nou, laat ik hiermee dan maar danken, en tegelijk je vrienden.

En voor Raffles het kon beletten had zij een kus gedrukt op zijn hand. Ze

ratelde alweer door:

— Geef me nog wat water, ik heb zo'n droge keel. Ik voel me een stuk beter dan vanmorgen. Zeg, jullie hebben me hier een lekker bedje gespreid. Hoe lang heb ik hier gelegen?

— Bijna vijf dagen, meisje. Je bent bijna al die tijd buiten westen geweest, en hebt hoge koorts gehad, maar binnen een paar dagen ben je er helemaal boven op en zul je kunnen paardrijden, en dan moeten wij eens beraadslagen wat wij met je zullen doen.

— Nu stuur je me zeker weg? vroeg zij zacht. Ja, ik begrijp wel dat ik jullie nu tot last ga worden. Je hebt al zoveel voor mij over gehad. Ik was graag bij jullie gebleven. In het zuiden is het nog niet veilig voor me, en je krijgt me met geen tien paarden in een trein. Dan zou ik er zo invliegen.

— We zullen doen wat het beste voor je is, Mary. Maar ik zou je aanraden, dat je je nooit weer bij die kerels aansluit?

— Nooit, riep Mary uit. Ik weet niet hoe ik ineens aan die sentimentaliteit kom, maar ik lust ze niet meer. Trouwens, wàar zou ik ze moeten zoeken? Die zullen zich ook wel een goed heenkomen hebben gezocht.

— Dat geloof ik haast niet, Mary, antwoordde Raffles langzaam. Het is beter dat ik het je niet verzwijg; gisteren heeft mijn vriend de stellige bewijzen in handen gekregen, dat zij onmogelijk ver kunnen zijn. Toen hij op jacht was, een paar mijlen hier vandaan, en zelf nog geen schot had gelost, wat ook maar heel gelukkig was, hoorde hij in de bergen schieten, en toen hij heel voorzichtig eens ging kijken, herkende hij, na een tocht van bijna een half uur, plotseling in een klein dal het paard dat hij zelf bereden had, helemaal wit, een zeldzaamheid dus in dit land, en dat door Ted Rednose kreupel was gemaakt. Een vergissing was buitengesloten. Je vroegere kameraden hebben natuurlijk dat dier opgevangen, bij gebrek aan beter, het tijd gegund om te genezen, en het toen goede buit verklaard. Ik behoef je niet te zeggen dat die ontdekking van het

grootste gewicht is. Mijn vriend heeft nog een half uur gewacht en toen keerden een voor een vier mannen terug, uit de bergen, met wild beladen, naar de plek, waar hun paarden waren vastgebonden. Op die afstand was er van herkenning natuurlijk geen sprake, en dus keerde hij terug, zonder zich aan verder gevaar bloot te stellen.

Er was een uitdrukking van angst gekomen op het gelaat van het meisje, en zij greep met kracht de hand van Raffles, terwijl zij met bevende stem zei:

— Ik wil niet naar ze terug. Neen, geloof nu niet, dat ik nu ineens zo'n engel van braafheid ben geworden, dat moois vind je alleen maar in boeken. Maar ik wil nu eenmaal niet naar die kerels terugkeren. Ik walg van hun wreedheid en van hun leven. Wat je in me hebt opgewekt, dat weet ik niet, maar ik voel dat ik dat leven van vroeger niet meer moet. Ik zal wel altijd een dievenmeid blijven, omdat mij niets anders overschiet, maar niet meer bij dat soort, nooit meer. Laat mij dan liever maar dood gaan, want ik doe het niet. Ik doe het niet.

— Kalm, meisje, kalm, zei Raffles, en vrees niets, want ik denk er niet aan, je tegen je zin naar die mannen te doen terugkeren. Ik kan mij zeer goed begrijpen wat er in je omgaat. Je bent een kleine wilde. Je hebt kennis gemaakt met heel andere lieden van het gilde, en je hebt het verschil opgemerkt. Wil je liever bij ons blijven?

— Dolgraag.

Het kwam als een kreet over haar lippen en zij was bijna van haar legerstede opgesprongen in haar vreugde, maar zij was nog te zwak en viel uitgeput neer.

— Ik zal voor jullie koken, ik zal je tot gids dienen. Als je wilt jagen, dan zal ik je de plekken wijzen waar wild zit, ik ken het woud en de Veld als een inboorling, en ik kan je van veel nut zijn, denk ik.

— Blijf dan, zolang als je zelf verkiest en verlaat ons, als je gelooft dat je het met voordeel kunt doen, zei Raffles. En blijf nu voorlopig rustig lig-

gen, probeer zoveel mogelijk te slapen, eet veel, vooral vlees en eieren, en dan zullen wij overmorgen misschien al kunnen opbreken.

— En die anderen? vroeg ze bevend.

— Wij zullen ze weten af te slaan, als zij mochten komen, antwoordde Raffles. Deze plek is gunstig gekozen, zoals je ziet.

De dag verliep, zonder dat er zich het minste voordeed dat onrust kon wekken, de nacht brak aan, Mary kreeg de tent geheel voor zich alleen, terwijl de drie mannen in de open lucht bleven slapen, maar zo, dat er telkens een waakte, een nieuwe dag brak aan, en de jonge vrouw voelde zich al zoveel beter, dat Raffles haar toestond, wat rond te lopen, en kleine, als het ware huishoudelijke bezigheden te verrichten. De wonde had zich uitstekend geheeld, en van koorts was geen sprake meer.

Zij was alleen nog wat slap op de benen, maar dat werd ieder uur beter, zij kreeg het zachtste vlees van aardvarkens en van korhoenders te eten, eieren van een soort kievit, en de volgende dag drong zij er zelf op aan, op weg te gaan. Zij was niet gewend, lang op dezelfde plek te blijven en haar avontuurlijke, woelige geest dreef haar steeds verder.

Raffles gaf maar al te gaarne toe aan dat verzoek, want de bandieten konden nog wel eens in de nabijheid zijn, en hij wilde een ontmoeting met het geboefte zoveel mogelijk voorkomen.

En zo verliet het viertal dan deze heerlijke plek, die wel een lusthof scheen en waar altijd een koele schaduw heerste door de nabijheid van water en de geweldige mangobomen.

De rijdieren waren volkomen uitgerust, en schenen het prettig te vinden, dat men eindelijk weer eens van hun diensten gebruik maakte.

Die dag reed het viertal ver het gebied van Bangwaketsi in, hetwelk zich uitstrekt tussen de woestijn van Kalabari en de spoorlijn van Maveking naar Bulawayo.

De grond is hier nog altijd weinig vruchtbaar wegens gebrek aan water, en Raffles had er dan ook voor gezorgd,

een grote voorraad mee te nemen van dit kostbare levensvocht, dat men zeker in vele dagen niet meer zou aantreffen.

Slechts nu en dan passeerden de reizigers kleine bosjes, hoofdzakelijk bestaande uit tamarindebomen en vanillestruiken, die een doordringende geur verspreidden.

Nu en dan rees ook een eenzame mango op, met een zo geweldig bladerdak, dat de takken een woud op zichzelf leken te vormen, waarin men zou kunnen verdwalen.

In de takken wemelde het van meerkatten, makakis, en ook van grijze papegaaien, die verschrikt opvlogen bij de nadering van mensen, hetgeen wel een bewijs was, dat zij geleerd hadden, de mens als een vijand te beschouwen.

Aldus duurde deze tocht wel vier dagen onafgebroken, waarbij de paarden zoveel mogelijk gespaard werden, en Brand nu en dan een goed stuk wild schoot. Raffles had veel met Mary gesproken, die haar krachten scheen te herwinnen, en het deed hem leed, dat dit meisje in handen was gevallen van misdadigers, want de kern was goed, zij was dapper, rechtvaardig, zonder echter een spoor van zachtheid, en had een gezond begrip van verschillende dingen, die Raffles aan haar oordeel voorlegde, om haar te toetsen. Hij zelf had haar tenslotte medegedeeld wie en wat hij was, maar het bleek dat zij nimmer van de beroemde Londense gentleman-dief had gehoord, en zij scheen ook maar een heel vaag besef te hebben van de taak, welke Raffles zich had opgelegd. Volgens haar werd er gestolen en geroofd om der wille van de buit, en zeker niet om daar andere mensen mee gelukkig te maken.

De vijfde dag na hun vertrek was aangebroken en het kleine troepje maakte het kamp in gereedheid aan de zoom van een klein bos, waar, voor het eerst, een tamelijk grote waterplas werd aangetroffen, die gevoed bleek te worden door talrijke, kleine stroompjes, die hier en daar uit de drassige bodem opwelden. Hier trof men dan ook dadelijk weer, evenals op alle plaatsen, waar

maar een weinig water wordt gevonden, die overdadige plantengroei van Centraal Afrika aan, die dikke, taaië slingerplanten, die ontzaglijke baobabs, die citroen- en tamarindebomen, die op een uitbundige wijze opwassen, en elkaar schijnen te willen verdringen van de plaats die zij innemen.

Zij hadden hun kamp gekozen aan de voet van een dier ontzagwekkende bomen, met wortels zo dik als een menslichaam, en die zich voor een deel boven de grond bevonden.

Vlak hierbij zette men de tent op, zoals steeds gebeurd was ten behoeve van het meisje, dat echter zelf lachend had verzekerd dat zij niet zó verwend was en nog nooit zulk een afdak had behoeven te gebruiken.

De tent zag uit op de met hoog gras beplante vlakte, die zich uitstreckte tot aan de blauwende, lage heuvels in het westen. Het kon ongeveer acht uur in de avond zijn, en de schemering begon te vallen, toen in de verte het gebrul klonk van een leeuw, voor het eerst, sedert Raffles en de zijnen voet hadden gezet op Afrika's bodem. Zij waren blijkbaar de streken genaderd, waar men de koning des wouds nog veel aantreft.

De drie mannen keken elkander eens veelzeggend aan en dadelijk werd besloten die nacht een vuur aan te leggen, waarbij zij beurtelings zouden waken.

Het gebrul herhaalde zich echter niet en men gebruikte het avondmaal, zonder dat er zich iets bijzonders voerde. De papegaaien hielden eindelijk op met hun gesnater en in de takken keerde de rust terug.

Dadelijk daarna stond Black Mary op, en verwijderde zich wat van de mannen, zoals zij in de laatste dagen meer had gedaan. Het was alsof er een droefgeestig waas lag over haar donkergebruind gelaat, en alsof haar wilde levenslust was getemperd door een onnaspeurlijke oorzaak. Zo kon zij na het avondmaal, bij het vallen van de schemering, wel een uur rondwalen, blijkbaar in diepe gedachten verzonken en in het geheel niet gelijkend op de wildebras, die door de drie mannen gered

was van de verdrinkingsdood.

Wat ging er in haar om?

Het viel moeilijk te zeggen, want zij was zwijgzaam geworden en soms scheen het zelfs alsof zij de omgang met haar drie nieuwe vrienden meed.

En ook nu drentelde zij weer het bos in, met gebogen hoofd, zonder enig zichtbaar doel.

Zij was nog niet lang uit het gezicht, of de stilte werd plotseling verbroken door een woest gebrul, en voor iemand nog goed beseftte wat er geschiedde, dook een grote, geelrode leeuw, een zogenaamde Bosjesman dicht bij de waterplas uit het hoge gras op, en stond daar, terwijl zijn staart zijn flanken gelselde, gereed om zich op het meisje te werpen.

Mary was zo verrast, dat zij als vastgenageld bleef staan, maar toen trok zij met een vlugge beweging haar revolver, het enige wapen dat zij bij zich had, en vuurde, zonder zich de tijd te gunnen om goed te richten. De kogel trof de leeuw in de schouder, zonder het dier echter dodelijk te verwonden, maar de pijn maakte het verscheurende dier krankzinnig van woede. Met een gebrul dat ver in het rond moest te horen zijn, dook hij nog verder ineen, en wierp zich op het meisje, dat bliksemsnel zich terzijde wierp, maar toch niet kon belletten, dat de leeuw haar met een klauw raakte, haar schouder opnieuw openhaalde, en haar ter aarde wierp. Het dier keerde zich onmiddellijk om, om zich op de ongelukkige te werpen, maar

op dat oogenblik dook Raffles vlak naast Mary op, slechts gewapend met zijn brede hartsvanger, want hij had zich de tijd niet gegund, zich van zijn geweer te voorzien, dat hij trouwens toch niet had kunnen gebruiken, nu de kans groot was, dat hij met de leeuw, ook het meisje zou treffen.

En voor de gekwetste leeuw de tijd had gevonden, zich voor een nieuwe sprong gereed te maken, liet Raffles zich met zijn volle gewicht op het dier vallen, en stootte het tegelijkertijd, met alle kracht waarover hij beschikte, het jachtwapen in de zijde.

De leeuw, dodelijk gewond nu, sloeg nog eenmaal krampachtig de poten uit, en een zijner klauwen reet Raffles de rechterzijde open.

Maar toen was het gedaan, en de leeuw rekte zich uit, alsof hij ging slapen, een rilling liep door het machtige, rosrode lichaam, en lag toen stil.

Henderson en Brand kwamen aanrennen, beiden gewapend, en de reus had juist de tijd, Raffles op te vangen, die hevig bloedde, en wankelde waar hij stond.

Hij was doodsbleek geworden, en het bloed liep bij kleine straaltjes uit zijn zijde, terwijl het linnen van zijn jopper letterlijk in flarden was gereten.

Mary was opgestaan, kwam met gevouwen handen naderbij, en mompelde:

— En dat deed hij voor mij? Draag hem voorzichtig naar het kamp, jongens, ik zal hem verzorgen, ik, en niemand anders.

HOOFDSTUK VII

HET OFFER

Ofschoon de door Raffles opgelopen verwonding er gemeen en bloederig uitzag was deze toch oppervlakkig en volstrekt niet gevaarlijk.

Raffles genas dan ook vrij spoedig van de wonde, geholpen door zijn krachtig gestel en door de zorgen, door Mary aan hem besteed, die met jaloerse

naijver niets aan anderen wilde overlaten, en zelfs de verbanden wilde vernieuwen, en de kinine toedienen tot bestrijding van de wondkoorts, fris water voor hem halen en zelfs zorgen, dat de muskieten het hem niet lastig maakten, die zij verdreef met behulp van een groot boomblad.

Zes dagen waren voor een man als Raffles voldoende om de wonde te doen sluiten, die de leeuw hem in zijn doodsstuip had toegebracht.

En op de zesde dag besloten de mannen verder te trekken, meer naar het noorden en naar het westen, naar het gebied, waar nog wild in overvloed is, ofschoon het niet zonder gevaar is, er jacht op te maken in een streek, waar sommige stammen inboorlingen met allesbehalve vriendelijke gevoelens jegens de blanken bezielt zijn.

Toen alles gereed was voor het vertrek, vatte Raffles glimlachend de hand van Mary, en zei:

— Je bent een uitstekende verpleegster geweest, en dat zal ik niet gauw vergeten.

Tot zijn verwondering verscheen er een diepe blos op de gebruide wangen van het meisje, en zij maakte driftig haar hand los, terwijl zij zei:

— Praat daar niet over. Het had niets te betekenen. Jij hebt voor mij veel meer gedaan, jij hebt je leven in gevaar gebracht, om dat van een meid als ik ben te redden.

— Dat was mijn plicht, zei Raffles kalm. Stel je voor, dat wij maar rustig die leeuw zijn gang hadden laten gaan. Ieder van mijn vrienden zou precies hetzelfde hebben gedaan, als hij er maar de gelegenheid voor had gehad.

Zij wierp hem een lange blik toe uit haar grote, zwarte ogen, wendde toen het gelaat af, en zei zacht:

— Ja, dat geloof ik wel, want jullie bent allemaal even moedig, maar, jij hebt het nu eenmaal gedaan, en daar ben ik blij om. Ik zal er aan denken zolang ik leef, al zal dat niet zo heel lang zijn.

— Wat is dat nu voor dwaze praat, zei Raffles met een lachje. Je bent jong en gezond, en een lang leven ligt voor je.

— Neen, ik zal overmorgen dood zijn, antwoordde Black Mary volkomen rustig, en hem nu weer vol aanzien.

— Wat is dat nu voor dwaasheid? kwam Brand tussenbeide. Wil je wel eens gauw, en heel gauw ook, je mond houden, Mary? Hoe kan men zoiets

verzekeren?

— Dat kan men, jongetje, als men het heel zeker weet, antwoordde het meisje, altijd even kalm. En ik weet het zeker. Lach me er om uit, maar voor-gevoelens hebben mij nog nooit bedrogen, nooit. Vannacht heb ik gedroomd, dat ik onder een heel grote boom lag, een baobab zoals ik er nog nooit een had gezien, en een grote, prachtige, blauwe vogel streek vlak voor mijn voeten neer, met een heel klein kransje in zijn bek, en dat legde hij met een deftige beweging voor mij neer, het was net een sprookje. En toen kwam er een heel grote, pikzwarte wolk, die de hele hemel verduisterde, en ik voelde in mijn borst een brandende pijn. Toen werd het ineens weer heel licht, en er speelde een orgel, zo duidelijk alsof ik er bij zat, met heel fijne, zilveren toontjes, of er rijstvogeltjes zongen, en toen kreeg ik een gevoel alsof ik zweefde, het werd alles glanzend licht, heel licht, en toen ik wakker werd, had ik zowaar dikke tranen in mijn ogen. Overmorgen zal ik dood zijn, jongens, maar jullie moeten me beloven dat je me niet zo gauw zult vergeten. Ik heb een heerlijke tijd bij jullie gehad. Jammer, dat het niet wat langer kan duren.

— Als je nu niet stil bent, zei Henderson met voorgewende ruwheid, dan zal ik je net als een ondeugend schoolkind over de knie leggen. Aan die malle praatjes geloof ik niet. We leveren je over een maandje zowat in Maveking af, of waar je maar wilt, en dan zal mylord wel zorgen dat je het voortaan anders kunt aanleggen dan vroeger.

Brand zei niets, en keek alleen maar naar dat geheel veranderde gezicht van Black Mary, waar al het wrede en ruwe van verdwenen was. Zij was zwijgzaam geworden en haar ogen leken nog groter en donkerder dan vroeger, maar er lag nu een geheel andere gloed in. Haar mond was nu krampachtig samengetrokken, en Brand zag tot zijn verbazing dat zij inderdaad meende wat zij zei.

Raffles echter maande tot spoed aan, om het meisje tot andere gedachten te brengen. Hij zelf had dergelijke voor-

gevoelens wel eens bewaarheid gezien, bij hoge uitzondering, maar hij kon zich met de beste wil niet voorstellen wat Mary zou kunnen overkomen, nu drie krachtige mannen haar beschermden.

De kleine troep trok die dag tot Lubli, een klein dorpje in het landschap Kakwena, en voornamelijk bewoond door inlanders en enige factorijbeambten en ambtenaren van het internationale protectoraat.

Het was duidelijk dat men daar nog niets wist van hetgeen er in het Zuiden was voorgevallen, en al had men het wel geweten, het zou toch heel moeilijk zijn geweest, die vier reizigers aan te houden alleen maar op de verdenking dat zij iets met het gebeurde te Johannesburg uitstaande hadden kunnen hebben. Lubli is nog niet zo ver dat het telefoon of telegraaf heeft, en belangrijke berichten worden er nog altijd door middel van de zogenaamde trommeltaal overgebracht.

Raffles had trouwens goede papieren, die hij aan de Engelse Protectoraat-ambtenaar liet zien, hij sloeg een nieuwe voorraad patronen in bij de Portugese bazaarhouder, de enige die het plaatsje kende, en die ook katoen, visgerei, koperdraad en andere begerenswaardige fraaiheden aan de inboorlingen verkocht, en toen trok de kleine troep onmiddellijk verder, in de richting van de bossen, terwijl zij het moeras van Karhari in het oosten lieten liggen.

Hier in deze vlakte waren de paarden nog altijd zeer goed bruikbaar en de dieren hielden zich uitstekend. Zij waren bestand tegen dorst en vermoeienis, en tevreden met een paar handen vol droog gras bij het einde van iedere dag.

Nogmaals trokken zij die dag voort, nu eens over de vlakte, dan weer door een klein bos, de moerassen vermijdend, en in de richting van de bronnen van de Epukiro, een nog slechts ten dele in kaart gebrachte rivier, met vrij talrijke stroomversnellingen, die in de natte moesson schier onoverkomelijk zijn, wanneer de rivier van alle kanten gevoed wordt door zijstroompjes, en het water donderend van de bergen stroomt.

Het was ook op deze dag dat Black Mary de anderen tot gids strekte, want zij bleek de streek hier uitstekend te kennen.

Intussen was zij stiller dan ooit, en reed voortdurend aan de zijde van Raffles, die vruchteloos trachtte haar op te wekken door verhalen van hetgeen hij zelf in dit land beleefd had.

Tenslotte zweeg ook hij, zonderling getroffen door haar houding en ondanks zichzelf toegevend aan een somber voor gevoel.

De dag verstreek echter zonder dat er iets van belang geschiedde, de kleine troep kampeerde op een open plek, midden in een klein bos van sago-bomen, besproeid door een helder beekje, en de volgende dag waren zij vroeg weer op de been en trokken verder, steeds geleid door Black Mary, die een merkwaardige gave bleek te bezitten, haar weg te vinden in deze doolhof van wild doorengroeiende bomen, of op deze schijnbaar eindeloze vlakten.

Wat Henderson en Brand betreft, zij bleven met opzet een weinig achter, om, zonder dat het opviel, een oogje in het zeil te kunnen houden.

En toch, welk gevaar kon hier dreigen? In deze streek bestond de bevolking uit een goedaardig ras, en zeker zouden zij door haar niet worden lastig gevallen. Ja, er waren hier giftslangen, er waren leeuwen en aligators, maar daartegen kon men zich immers verdedigen.

Die dag trok men een heel eind verder, totdat er voor de eerste maal halt werd gehouden aan de zoom van een ditmaal zeer uitgestrekt bos, dat doorsneden werd door een zijtak van de zoëven genoemde rivier.

Ternauwernood was het viertal afge-stegen, of Mary slaakte een lichte kreet, bukte zich een weinig, en zei op fluis-terende toon, schichtig om zich heen ziende:

— Laten wij voorzichtig zijn. Er zijn mensen in de buurt.

— Inboorlingen? Ik meen daareven al heel in de verte op de vlakte een zestal rieten hutten te hebben gezien, zei Brand.

— Geen inboorlingen, jongen, zei het meisje hoofdschuddend. Die rijden hier nooit te paard, en dit zijn indrukken van hoeven, en ze zijn vers ook. En er is tamelijk hard gereden, in een handgalop. Kijk maar, je kunt het ook wel zien; hier staan de indrukken telkens heel dicht bij elkaar en, wacht eens even...

Zij had zich opnieuw gebukt, bekeek met aandacht een scherpe hoefafdruk in het weke zand niet ver van de oever van het riviertje.

Toen zij zich weer oprichtte was haar gebruint gelaat wat bleker geworden en zij zei met gesmoorde stem:

— Die van de Gouden Schorpioen moeten hier zijn; en niet ver voor ons uit.

— Hoe kun je dat in 's hemelsnaam weten, Mary? vroeg Brand ongerust.

— Je hebt zelf gezegd dat ze je eigen witte paard hebben opgevangen, een paar weken geleden, bij de aanval op de termietenheuvel. Nu, dan moet je ook nog weten dat dat paard een nieuw ijzer had aan de rechter voorvoet. Kijk zelf maar eens, hier heb je de vier afdrukken van zijn vier hoeven, en één ervan is zo scherp, dat je duidelijk kunt zien, hoe de kleine, opstaande kanten van het ijzer aan de rechtervoorvoet, nog niet eens zijn weggesleten. Zie je de kuiltjes? En kom me nu niet aan boord met een toeval; aan zulke soort toevallen geloof ik niet. Jongens, laten we oppassen, want het is nu wel zeker dat dat tuig ons gevolgd is, en ons zelfs is gepasseerd.

— Als zij ons gepasseerd zijn, Mary, zei Raffles na enig nadenken, dan kunnen zij onmogelijk weten dat wij ons hier bevinden. Zij zouden ons dan wel dadelijk hebben aangevallen.

— Misschien wachten zij tot het donker is, zei Brand zacht, en scherp om zich heen ziende, met zijn remington in de hand gereed tot schieten.

Op dat ogenblik bevonden zij zich op niet meer dan een pas of twintig van het stroompje, omstreeks acht meters breed, dat hier door het bos liep, komende uit de vlakte.

Aan de overzijde was het bos dicht

begroeid met reusachtige agaves, waarvan de kolossale bladeren een lengte kunnen bereiken van bijna twee meter, aloës, mango's en citroenbomen. Een schier ondoordringbaar net van lianen hing van boom tot boom, als het verwarde want van een zeilschip.

Het was onmogelijk na te gaan, of zich daar iemand verborgen hield temidden van dat manshoge gras, of achter die geweldig grote bladeren, of misschien in de takken van die mango's.

Alles bleef echter doodstil, en niets wees op de nabijheid van mensen.

Intussen, die verse indrukken van paardenhoeven konden natuurlijk niet bedriegen. En Raffles besloot dan ook dadelijk een onderzoek te gaan instellen, teneinde er zich van te vergewissen, wie die ruiters geweest waren, vrienden of vijanden.

Het was duidelijk dat een troep van drie mannen, misschien vier, op deze plek, waar het riviertje doorwaadbaar was, naar de andere oever waren getrokken.

Dat was ook te zien aan het vernielde struikgewas aan de overzij.

Het besluit van Raffles was genomen.

— James, jij blijft hier bij de paarden, en jij ook Mary. Mijnheer Brand en ik zullen naar de overzijde gaan, en eens zien hoe de zaken daar staan.

— Niet alleen, zei Mary kortaf. Ik ga mee. Ik weet van die dingen meer dan jullie. Ik kan aan een neergevallen blad zien, waar iemand is voorbijgegaan. Ik ruik als het ware de nabijheid van mensen. Je zou mij hier moeten vastbinden aan een boom om mij tegen te houden.

— Nu goed dan, ga maar mee, maar wees voorzichtig.

De paarden werden vlug verzameld, en Henderson, na zijn wapens te hebben nagezien, stelde zich verdekt op achter een monsterachtig dikke boomwortel, die een uitstekende borstwering vormde.

Mary stapte het eerst moedig in het water, waarbij bleek dat het niet hoger kwam dan tot aan de bovenrand van de hoge kaplaarzen, die zij droeg.

Hun geweren boven het hoofd hou-

dend, waadden zij naar de overzijde, en drongen onversaagd, klaar om zich te verdedigen, het bos binnen.

Zij hadden omstreeks honderd schreden afgelegd, zonder dat er een takje kraakte, toen Mary eensklaps een kreet slaakte, die zij onmogelijk kon weerhouden, en uitriep:

— Pas op, jongens, daar zijn zij.

Op nog geen vijftig passen afstand zaten drie mannen dicht bijeen, op een kleine, open plek, en het waren hun breedgerande hoeden, die het meisje gezien had. Men had hen kunnen verrassen als zij had kunnen zwijgen. Nu waren zij bliksemsnel op de been, en een hunner legde meteen zijn geweer op Raffles aan. Het schot kraakte, maar nog voor het viel had Mary zich met uitgespreide armen voor Raffles geworpen. En voor hij haar terzijde had kunnen duwen, viel het schot. De kogel trof haar midden in de borst en zij zei met een zwakke kreet en een lange uithaal.

— Aiiii... Die is raak.

Zij zeeg neer aan de voeten van Raffles, in een krampachtige beweging zijn benen omklemmend.

Bezeten door een krankzinnige woede, maar zonder zijn hoofd te verliezen, vuurde Brand terug, tweemaal vlak achter elkaar, en beide zijn kogels troffen doel, en velden twee van de lafaards. De derde vuurde nogmaals in het wild, zonder iets of iemand te raken, wierp zich toen in allerijl in het dichte struikgewas, en verdween.

Brand zond hem nog een kogel achterna, en de man uitte een kreet, ten bewijze dat hij geraakt was, maar dodelijk kon het niet zijn, want een paar seconden later hoorde men hoefgetrap, en Brand kreeg even een glimp van een groot, wit paard te zien, dat hinnikte van pijn, toen het heftig gespoord werd tot grotere vaart.

Raffles had zich intussen over het ongelukkige meisje heengebogen; zij keek hem aan met reeds brekende ogen en zei, met moeite een arm om zijn hals slaande:

— Het voorgevoel, jongetje. Zien jullie wel dat Black Mary zich daarin nooit

vergist? Voor de zon onder is zal ik dood zijn. Neen, beklag mij niet en trek niet zo'n lelijk gezicht. Het is heel goed zo. Ik heb je mijn schuld terugbetaald, en er zou immers toch niets van mij zijn terechtgekomen. In een paar weken heb je een ander mens van mij gemaakt, en die ander had het toch nooit kunnen vinden met de oude Mary. Het is heus niet zo erg dat ik dood ga, jongens, en jullie moeten niet zo bedroefd kijken, dat maakt me zo akelig. Neem me op, wil je, draag me over de rivier, ik wil die grote beer ook nog eens zien, en hem zeggen dat ik hem zo kwaad nog niet vond. En dan dicht. Black Mary gaat het hoekje om; het boek is uit, en we hebben nog maar een paar regeltjes te lezen.

Met de grootste behoedzaamheid richtte Raffles het meisje van de grond. Hij zag wel dat hier geen menselijke hulp meer zou baten, en dat zij ten dode was opgeschreven. De kogel had haar gehele lichaam van voor tot achter doorboord. Haar bleek gezicht rustte tegen zijn borst, terwijl hij haar met de grootste voorzichtigheid voortdroeg, weer door de rivier waadde en haar neerlegde aan de voet van de boom, waar bij Henderson had postgevat. De reus gaf duidelijk blijk van smart en diep medelijden, toen hij het tengere, bebloede lichaam zag, en de zwarte ogen, die zich met moeite nog openden, om hem een knipoogje te geven.

— Geen gehuil hier, hoor, grote beer, beval zij met een zwak glimlachje. Als jullie nu allemaal nog maar eens af en toe aan Black Mary denkt, dan is alles dik in orde. Het komt er heus niet zoveel op aan, en ik ben blij, dol blij, dat ik jullie baas, mijn baronnetje voor je heb kunnen behouden. En luister nu eens goed, want ik heb jou nog altijd iets te zeggen.

Zij stak een trillende hand naar Raffles uit, die zich met een bleek gelaat weer over haar had heengebogen, zij trok zijn hoofd dicht naar haar toe, en vervolgde fluisterend, met een stem die de woorden bijna niet meer kon uitspreken.

— In de eerste plaats wou ik je iets

zeggen, dat je natuurlijk toch al weet. Ik begreep eerst niet wat het was, omdat ik nooit aan zulke flauwe dingen heb gedaan, maar nu weet ik het, ik ben smoorlijk verliefd op je geweest, de laatste week. Vind je het erg gek van me? Iedereen overkomt wel eens zo iets mals, nietwaar? Je moet bedenken dat ik nog nooit zo'n man ontmoet heb als jij bent. Dus dat weet je en nu het andere. Kom nog wat dichterbij, want ik hoor de blauwe vogel al klapwieken, de vogel uit mijn droom. Hier dichtbij hebben mannen van de Gouden Schorpioen zowat drie maanden geleden goud verstoep. Daar zul jij heel wat meer goed mee kunnen doen dan zij, je moet de zoom van dit bosje volgen, tot je aan een klein gebergte komt, met een soort piek als een heel grote vinger zowat middenin. Die piek is, zeker voor jullie te beklimmen, al is het dan ook moeilijk. Aan de noordzijde vind je dik struikgewas, dat verbergt een holte, en daarin vind je het goud. Je moet vlug zijn, anders zijn ze je nog voor. Zo dat is ook alweer van mijn hart. Jongens, komt allemaal wat dichterbij, ik kan je zo moeilijk

meer zien. O, kijk toch eens, daar is de blauwe vogel, en hij heeft een kransje in zijn bek. Zou dat nu heus voor mij zijn? Heb ik het verdiend, baronnetje? Een zo'n heel klein kransje? Nu legt hij het neer, en daar komt de donkere wolk, ik hoor het orgel, de wolk trekt voorbij, het wordt licht, heerlijk licht om mij heen. Geef me nu een zoen, als het niet al te brutaal is, dan ga ik rustig heen, ik heb erg veel van jullie gehouden, erg veel, maar van mijn baronnetje toch het meest. Kus me, baronnetje.

Nog dieper bukte Raffles zich over de stervende heen, en zijn ziel, verhard in de strijd tegen het onrecht, voelde hij week worden en overlopen van weemoed. Hier ging een leven verloren, dat voor hem werd geofferd, en dat nog rijke vruchten had kunnen dragen...

Zachtjes raakten zijn lippen de hare aan, nog eenmaal gingen haar zwarte ogen ver open, als om zijn beeld voor de laatste maal in te drinken, en toen gleed haar lichaam slap uit zijn armen, en zij stierf, met een tevreden glimlachje om de mond...

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De Lokstem van het Goud

12 BUITENGEWOON SPANNENDE DETECTIVE ROMANS

IN TWAALF FRAAIE LINNEN BANDEN

VAN f 58.⁸⁰ VOOR f 35.⁴⁰

Betaalbaar met **SLECHTS** f 3.⁵⁰ of meer
p. mnd.

VOOR DEZE SERIE WERDEN UITSLUITEND DE BESTE BOEKEN
UITGEKOZEN VAN DE KNAPSTE SCHRIJVERS OP DIT GEBIED

Deze bijzondere serie bestaat uit: 1. Vuurgodin door Sax Rohmer. — 2. Moord en gros, door Carroll John Daly. — 3. Bill Berenger als Detective. — 4. Bill Berenger zoekt het uit, beide door Douglas V. Duff. — 5. Brief met Dynamiet door William P. MacGivern. — 6. Bluf. — 7. Lachende Vos. — 8. Zilveren Grafsteen. — 9. Sprekende Klok, alle door Frank Gruber. — 10. Moordmaniak door Frederic Brown. — 11. Op Weg naar Cairo. — 12. Moordenaars moeten ook leven, beide door Manning O'Brine.

Alle boeken zijn in geheel linnen prachtbanden, groot formaat, en voorzien van fraai gekleurde omslagen, totaal 2780 pagina's.

Deze boeken kostten f 58,80, nu **VOOR SLECHTS** f 35,40, desgewenst betaalbaar met f 3,50 of meer per maand.

De gehele serie wordt U onmiddellijk goed verpakt toegezonden na ontvangst van f 35,40 of 1e termijn.

Men vermeldt: « Detective Ster - Serie, ; aanbieding L. L. ».

BOEKHANDEL H. NELISSEN

LEIDSEGRACHT, 108 — AMSTERDAM

Tel. 31791 — Postrek. 60092 — Gem. Giro N 2266